

δόσιμορίαν, ή δικαῖος ἐπάθη τούτης μεγάλης πόλης χίαν, καὶ γεγραμένον ἐπὶ μεμβράνης, τοῦτο κιγκλιδωτῆς, μεθ' ἣν εἶπετο ὁρίζεις σενδροστοιχία καὶ χειροποίητον φλογός. Πληγίον δὲ τῆς πόλης ὑπῆρχε μικρὸς οἰκίσκος, ἔχων τὰ τείχη ἐπεστραμμένα μὲρόδα, προφανῶς ὁ οἶκος τοῦ θυρωροῦ. Αἱ κόραι καταδίνουσαι τῆς ἀμαξῆς, ἔκρουσαν τὴν πόλην, καὶ γέρων προελθὼν τοῦ οἰκίσκου τὰς ἡρώττες διὰ τῶν κιγκλίδων τινα ζητοῦσσι.

— Τὸν κύριον Ματθαῖον, εἶπεν ἡ Ρόζα.

— Α! τὸν κύριον Ματθαῖον! ἀπεκρίθη μετίστιλον ὁ πρεσβύτης. Εἰσέλθετε.

Καὶ ἀνοίξας τὴν πόλην, αἰσῆγαγε τὰς νέας, καὶ τὰς ἀσηκεν ἔκει νὰ περιμείνωσιν ὡς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον Ματθαῖον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

(Ἴδε Ἀριθ. 23.)

Δ. Κλασικὰ χειρόγραφα. Ἄλλ' ἂν πρέπει ν' ἀπορῇ ρίψωμεν ὡς πλαστὴν καὶ ὑπενθελιμαίνειν τὴν ἐφεύρεσιν τῆς Διγεόρητυπίας κατὰ τὸν πέμπτον αἰώνα, ἃς μᾶς παρηγορήσῃ ἡ ἀφθονία τῶν χειρογράφων κλασικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, τῶν περιεωθέντων εἰς τὰς χειράς τοῦ αὐτοῦ ἐκδότου τῆς Συμαΐδος. Ἐπειδὴ διότι καὶ τὸν Συμαΐδα, διότι νὰ πεισθῇ πόσον ἐπιτηδείως γράφει κεφαλαῖα μικροσκοπικὰ γράμματα καὶ σύτος δέκδετης τῆς Συμαΐδος. Εξ ἐναντίας μάλιστα ἡ μικρότης των φρίνεται μαρτυροῦσσα κατὰ τῆς ἀρχαιότητάς των. Οἱ Γοῦρκοι ἐπιτηδεύουσσι τὰς τοικύτας μικρογραφίας, καὶ εἰδικά τὸ Κοράνιον περιεγόμενον εἰς καρύδιον. Άλλ' εἰς ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα μικροσκοπικοὶ γραπτῆρες είναι ἀγήκουστοι, καὶ δὲ Ἀπολλώνιος, πέμπτων τὸν Ἡσιόδον εἰς τὸν Πτολεμαῖον, δέν τιθελε δανεισθῆ τὴν τέχνην τοῦ Μυρμηκίδου. Πρὸ πάντων δύος ἀνήκουστος είναι ἡ βουστροφηδόν γραφή. Πῶς! ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἔγραφον τῷ διότι βουστροφηδόν! Αἴ νεώτερας εἰπιγραφαὶ ἐπὶ λίθου, ἐρ' ἐν τῷ σώματι ἔχοντος τοιαύτης γραφῆς, μόλις καταβίνουσσι μέχρι τῆς 45—50 διλυμπιαδὸς, καὶ τὰ ἀρχαιότερα σχῆματα βεβαίως εἰς τὴν ἐπὶ λίθου γραφὴν ἐπέμεινον περισσότερον γρόνον. Ἐπὶ μᾶς λοιπὸν καὶ τῆς αὐτῆς μεμβράνης εὑρίσκονται ἡνωμέναι αἱ δύο αὐταὶ παράδοξοὶ ἀνωμαλίαι, ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ ἡ μικρογραφικὴ, καὶ τὴν μεμβράναν ταῦνην εὔρεν ὁ καὶ τόσα ἄλλα εὔρων παράδοξα! Κατὰ πόσον τὰ βουστροφηδόν ταῦτα γεγραμμένα γράμματα είναι ἀρχαῖκα, δέν τιθελο, διότι δέν τὰ εἰσαγόμενα εἰπομένως νὰ ἐξάξω νέα συμπεράσματα ἐκ τοῦ σχήματος οὔτε ἐκ τῆς ὅρογραφίας των.

Οἱ Αἰώνι διὰ τοῦ Ἀριθ. 929 (I Ἰαν. 1849) ἀναγγέλλει ἐκτὸς τοῦ Παντελήου, τῆς Συμαΐδος καὶ τῆς Βαζαντίδος, ἐν χειρόγραφον τοῦ Ἡσιόδου, ἐν τῆς Ἰλιάδος, ἄλλο τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἄλλο τῶν χρυσῶν ἐπιλογῶν τοῦ Πυθαγόρου.

Ἐγίνεται οὖν ὁ Ήσιόδος, ὃς περιγράφεται, εἶναι γεγραμμένος εἰς δέκα τεμάχια μεμβράνης, ἔχοντες 0, 18 1/2 μ. μῆκος πρὸς 0, 05 πλάτος· οἱ χαρακτήρες εἶναι μικροσκοπικοί. Τὰ γράμματα ἀρχαῖα, κεφαλαιώδη, καὶ ἡ γραφὴ βουστροφηδόν. Μετὰ πᾶν δὲ δίστιχον ἐπονται σημεῖα ἀγνωστα. Φέρει δὲ ἐπιγραφὴν Πατόδον τὸν Ἀσκραῖον Πτολεμαῖον Ἀπολλώνιος. Τινὲς τῶν στίχων, ἀτελεῖς εἰς τὰς ἐκδόσιες, εἰσὶν ἐνταῦθα συμπεπληρωμένοι, καὶ τινα τοῦ Ἀσκραῖου ποιήματα ἀπολλεσθέντα, περιέχονται εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦτο, γεγραμμένα ἀγνωστοῖς γράμματιν. Εἶναι δὲ τὰ ποιήματα ταῦτα τὰ σιγαλίστα ἐπιγραφόμενα ἐπη (Ἄγαλ. Ἀριθ. 508), περιέχοντα τὸν ἐωσφόρον, τὸν ἔρωτα, τὰς ὥρας, τὰς αὔρας.

Χειρόγραφον περιέχειν στίχους τοῦ Ἡσιόδου συμπεπληρωμένους, περιέχειν ἀνέκδοτα τοῦ Ἡσιόδου ποιήματα, χειρόγραφον τῆς ἐποχῆς τοῦ Πτολεμαίου! Ἐν εἰπεῖ δὲ τὸ ἐπόντησεν ἐν ήμίστιχον καὶ ἀγνωστον ἡ συμπεπληρωμένον. Εξ ἐναντίας μάλιστα, ἡκουσσα ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς λέγοντος, δὲ τοις ἀντιπαραβαφολογίαιν! Αἱ Μοδσταὶ κόρδακα ἐγόρευσσαν ἐπὶ τοῦ Ἐλεικῶνος καθ' ἣν ἡμέραν εύρεθη. Άλλα, κατὰ δυστυ-

ποσῶν δὲν ἀρχεῖ πρὸς ἐπόντησιν τῆς ἀρχαιότητος του. Μεμβράναι μπάργουσιν ὡς τὰ πάλαι καὶ σήμερον· ἡ δὲ διάκρισις μεταξὺ ἀρχαίων καὶ νέων εἶναι δύσκολος, καὶ δὲν χαρακτηρίζεται αὐτὴν οὔτε μέγεθος οὔτε πάχος, ἀλλὰ τὴν ἀρχαίων περὶ τὴν ἀρχαίων καὶ τὴν δύνην εύδειάγνωστον μόνον εἰς τοὺς ἑτησημένους ὀφθαλμούς. Άλλως τε οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ κόψῃ τις τὰ περιθώρια ἀρχαίου τινος Βιβλίου ἀκολουθίας, φερ' εἰπεῖν, καὶ ἀμέσως ἔχεις ἀρχαίας μεμβράνας, διταν μάλιστα δὲν ἀπαιτήται νὰ ἔχωσι πλάτος διπέρ τὸ 0,05. Τὰ γράμματα τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων ἡμιποροῦν τῷ διότι νὰ εἶναι κερατίστημα. Εἰς τινας παπύρους αἰγυπτιακούς, δηλαδὴ δύος εἰς δλους, ἀπαντάται ἡ γραφὴ διὰ κεραλίσιον. Άλλ' ἔτι εἶναι μικροσκοπικά, τοῦτο σύδεν ἀποδεικνύεται διπέρ τῆς ἀρχαιότητός των, διότι καὶ τὴν σήμερον εἶναι εύκολώτατον νὰ γραφῶσι κεφαλαῖα μικροσκοπικὰ γράμματα, καὶ διταν ἀμφιστάλλει δὲς ἰδη τὰς λέξεις (μηρός εἰλαρηβολιῶνος Ἀθηνησι) διπέρ τὸ γρυσσόνος τὸ προστητημένον εἰς τὴν Συμαΐδα, διότι νὰ πεισθῇ πόσον ἐπιτηδείως γράφει κεφαλαῖα μικροσκοπικὰ γράμματα καὶ αὐτός δέκδετης τῆς Συμαΐδος. Εξ ἐναντίας μάλιστα ἡ μικρότης των φρίνεται μαρτυροῦσσα κατὰ τῆς ἀρχαιότητάς των. Οἱ Γοῦρκοι ἐπιτηδεύουσσι τὰς τοικύτας μικρογραφίας, καὶ εἰδικά τὸ Κοράνιον περιεγόμενον εἰς καρύδιον. Άλλ' εἰς ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα μικροσκοπικοὶ γραπτῆρες είναι ἀγήκουστοι, πέμπτων τὸν Ἡσιόδον εἰς τὸν Πτολεμαῖον, δέν τιθελε δανεισθῆ τὴν τέχνην τοῦ Μυρμηκίδου. Πρὸ πάντων δύος ἀνήκουστος είναι ἡ βουστροφηδόν γραφή. Πῶς! ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἔγραφον τῷ διότι βουστροφηδόν! Αἴ νεώτερας εἰπιγραφαὶ ἐπὶ λίθου, ἐρ' ἐν τῷ σώματι ἔχοντος τοιαύτης γραφῆς, μόλις καταβίνουσσι μέχρι τῆς 45—50 διλυμπιαδὸς, καὶ τὰ ἀρχαιότερα σχῆματα βεβαίως εἰς τὴν ἐπὶ λίθου γραφὴν ἐπέμεινον περισσότερον γρόνον. Ἐπὶ μᾶς λοιπὸν καὶ τῆς αὐτῆς μεμβράνης εὑρίσκονται ἡνωμέναι αἱ δύο αὐταὶ παράδοξοὶ ἀνωμαλίαι, ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ ἡ μικρογραφικὴ, καὶ τὴν μεμβράναν ταῦνην εὔρεν ὁ καὶ τόσα ἄλλα εὔρων παράδοξα! Κατὰ πόσον τὰ βουστροφηδόν ταῦτα γεγραμμένα γράμματα είναι ἀρχαῖκα, δέν τιθελο, διότι δέν τὰ εἰσαγόμενα εἰπομένως νὰ ἐξάξω νέα συμπεράσματα ἐκ τοῦ σχήματος οὔτε ἐκ τῆς ὅρογραφίας των.

Άλλ' ἀν μπάργωσιν εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦτο συμπεπληρωμένοις τοῦ Πτολεμαίου στίχοι, ἀλλὰν τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ἀπόδειξιν δέν χρειάζομαι. Στίχοι Πτολεμαίου δὲν τεκταίνονται ὡς τεκταίνονται κεφαλαιαὶ περισκουλάκων καὶ φρυζούλων, καὶ τιθελον κηρύξεις στεφάνους ἀξιον τὸν ἔχανδρον γά ποιήσῃ ἐνα μόνον ἀποπνέοντα δημοφήν Πτολεμαίου μούσης. Άλλ' ἐκ τῶν πολλῶν διος ἐξέτασαν τὸ χειρόγραφον τοῦτο οὐδὲν εἰς τὴν ἐπόντησεν ἐν ήμίστιχον καὶ ἀγνωστον ἡ συμπεπληρωμένον. Εξ ἐναντίας μάλιστα, ἡκουσσα ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς λέγοντος, δὲ τοις ἀντιπαραβαφολογίαιν! Αἱ Μοδσταὶ κόρδακα ἐγόρευσσαν ἐπὶ τοῦ Ἐλεικῶνος καθ' ἣν ἡμέραν εύρεθη. Άλλα, κατὰ δυστυ-

αυχητή, ἔχον κατ' ἀνεξήγητον τρόπον δλα αὐτῆς τὰ τὰ εἶναι μὲν γράμματα ἀγνωστα, ἐνῷ ἐν μόνον αὐτῶν, σφάλματα, καὶ δλας τὰς διορθώσεις αὐτῆς, γωρίς δὲ δύνω στίχοι μόνοις ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἀνέγεινάσκοντο, ἡρούδεμιᾶς τῶν διορθώσεων δι' ὃν ἡ νέα χριτικὴ προτοκουν διέκανεν τῶν δισταγμῶν καὶ ἄγγισεν εἰς τὴν καθαρότητα τοῦ ἀρχαίου κειμένου, διὰ τῶν ἀντιλογιῶν. 'Ἄλλ' ὅχι! Μόναιται ἐπιγραφαὶ αὐτῶν εἶναι μὲν συνήθη γράμματα γεγραμμέναι, αἱ ἐπι-

περὶ δὲ τῶν ἀγνώστων σημείων τῶν ἐπομένων εἰς γραφαὶ, αἵτινες μὴ οὔται ἔμμετροι, εὐκόλως δύνανται ἔκαστον δεύτερον στίχον δὲν ἔγω τὶ νὰ ε.πῶ, διότι νὰ ἐφευρεθῶσι σήμερον καὶ ἀπὸ τὸν χυδαιότερον τῶν εἶναι ἀγνώστα. Παρατηρῶ δὲ μόνον, πρῶτου μὲν, διὰ ἀπαταιωνῶν, καὶ αἵτινες οὐδὲ καὶ εἶναι ἐξ ἀκείνων διόπλητρον σύττημα ἐντελῶς ἀγνώστων σημείων εἰς ἀς διετήρησεν ἡ ἴστορία ὡς ἀνηκούστας εἰς τὰ ἀπολε- 'Ἐλληνικὰ χειρόγραφα εἶναι φαινόμενον σπανιότατον, καὶ πολὺ πιθανότερον νὰ πλαστογραφηθῶσιν ἢ ν' ἀ δακτύλων, ὁ Γυναικῶν Κατάλογος, ὁ εἰς Βάτραχον παντηθῶτι τοικῦτα δεύτερον, ὅτι ἀν μποτεθῶσιν αὐτὰ ἐπικήδειος, ἵσως αἱ Μεγάλαι Ἡοῖαι, αἱ Ὑποθῆκαι, τὰ ὡς σημεῖκ τῆς ἀρχαίας προσῳδίας καὶ μουσικῆς, ἢ 'Αστρονομικά, τὰ εἰς Μελάμποδα, ἡ Θησέως εἰς 'Ἄδου κατάβοκι, ἡ Χείριονος παραίνεται, καὶ τὰ Μαντικά.

'Η γενικὴ ἐντύπωσις ἡν Ἰλαδον ἐξ δλων τῶν ἀνω- τέρω περὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ 'Ησιόδου εἶναι, διε δι' ἑξαμέτρων, καὶ δλων τῶν ἑξαμέτρων ἡ προτῳδία ἔκοψε τις (δὲν ἡξεύρω τις) ἐνδεκα περιθώρια ἀκκλησια- καὶ ἡ μουσικὴ ἀπαγγελία εἶναι ἡ αὐτὴ, ὥστε ἥρκει στικοῦ τίνος βιβλίου ἐπὶ μεμβράνης· ὅτι ἐπ' αὐτῶν μία μόνη γραμμὴ σημείων ἐπὶ κεφαλίδος ἔκάστου ἐ- ἀντέγραψε τὸν 'Ησιόδον ἀπὸ τὴν στερεότυπον ἔκδο- πους. Οὐδέ δέλει τις μὲν πείσει ὅτι ἐπὶ ἑξαμέτρων σιν διὰ μικροτάτων κεφαλαίων γραμμάτων, δὲν ἡ- ἔκπλην τὸ μέλος μετενάλλετο καθ' ἔκκστον δεύτερον ἔκεύρω ἀν δρῦς κατὰ τὴν γραφὴν, ἡ ἐπιτηδείως κα- στίχον ὡς εἰς τὰ στροφικὰ, καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ τὸν θετικὰς τὸ τχημα, διότι δὲν τὰ εἶδε· διε ἐξ ἀμαθείας διέθεσε τὴν γραφὴν δουστροφηδόν· ὅτι ἐξ ἀμαθείας ἐπίστης προσέθηκε μετὰ πάντα δεύτερον στίχον σημεῖα τινὰ ἡ πλαστὴ ἡ (ὡς ἤκουει αἱ παρά τινων) ληφθένται ἀπὸ τῶν σημείων τῆς ἀκκλησιαστικῆς· ἡμῶν μουσικῆς· καὶ ὅτι ἐκ κακοηθείας προσέθηκε κατὰ θέλησιν ἀλλα πλαστὰ σημεῖα, ἐπ' θείς τὴν γελοίαν ἐκείνην ἐπιγραφὴν σεγαλένεται ὅπῃ μὲ τὰς ὑποδιαιρέσεις της. 'Η ἐργασία αὐτῇ ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς δεκαπέντε ἡμέρας.

6.) 'Η 'Ιλιάς εἶναι γεγραμμένη εἰς δκιώ ταινίας μεμβράνης, ἰχούτες μῆκος μὲν 0,655, πλάτος δὲ 0,052. 'Επὶ τῆς πρώτης ταινίας εἶναι γεγραμμέναι εἰς 3 ρούψαδαι. Τὰ γράμματα εἶναι μικροσκοπικὰ, καὶ τὸ ἀφάνητον αὐτῶν σύγκειται ἐκ μόνου τῶν 16 πρώτων γραμμάτων. Καὶ ἀντὶ μὲν τοῦ Ζ γράφεται πανταχοῦ τὸ ΣΔ, ἀντὶ δὲ τοῦ Ξ, τὸ ΚΣ, ἀντὶ τοῦ Ψ, τὸ ΠΣ, ἀντὶ τοῦ Θ τὸ ΤΗ, (τὸ Η ἀντὶ τῆς δασιαίς), ἀντὶ τοῦ Φ τὸ ΠΗ, ἀντὶ τοῦ Χ τὸ ΚΗ, ἀντὶ τοῦ Η (ἡτα) τὸ ΕΗ, ἀντὶ τοῦ Ω τὸ ΟΟ. 'Επὶ τῆς κεφαλίδος εἶναι γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφὴ 'Ιππάρχῳ Πεισιστράτῳ 'Ομηρος τὸν Χίων ἡ Χίων Πόλες καὶ ἀρχούτες, Πόδιος, Πύραγμος, Δέφαρδος, Δράρηρος, Ηαύλεππος, Οἰκάδιος, Νοίκαρος, Νόμφος, Ξέναρχος, Παλλάδιος, Ναύσακλος, Κλέαρθος, Πάταρος. Εἶ- ναι δὲ τὰ διόματα ταῦτα γεγραμμένα κινητόρ.

Ιδοὺ δὲ θαυμάσιες ιδοκτήτης τόσων θαυμασίων θηταυρῶν, νέον τοῦτο κέκτηται θαῦμα! Τὴν 'Ιλιάδα γεγραμμένην ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, πρωτερομένην εἰς τὸν 'Ιππαρχον ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Χίων! Τὶς ἀρχαιολόγος δὲν δέλει ῥιμέτης γονυκετῆς ἐκάπιον τοῦ γραφικοῦ τούτου μνημείου ἐξ ἐποχῆς ἡς καὶ τὰ πανιώτερα ἀπαραδειγματίστων καὶ παραδόξων δσα κέκτηται διαδότης τῆς Συμαΐδος; Διατὶ τέσσαρα διόπλητρα ἐπη τοῦ 'Ησιόδου νὰ γραφῶσι μὲ τὴν ἀγνωστον ταύτην γραφήν; Καὶ ίδετε τὴν ἀλλην ἀλλόκοτον σύμπτωσιν! Τὰ γνωστὰ ἐπη τοῦ 'Ασκραίου εἶναι δλα γεγραμμένα μὲ γνωστὰ γράμματα, τὰ δὲ ἀγνωστα αὐτοῦ ἐπη, αὐ- κὴ μὲ τρέμουσαν κείρα προσάγει τὴν διδά της.

Καὶ πρῶτον μὲν παρατηρεῖ τι ἐκπλῆξεως ἀξιον. Αἱ ταινίαι τῆς Ἰλιάδος ἔχουσι παρὰ δύω ὑφεκατόμμετρα τὸ αὐτὸ πλάτος μὲ τὰς τοῦ Ἡσιόδου, καὶ ἀκουσίως σχεδὸν τῇ ἐπέργεται ἡ ὑποψία μὴ ἄρτι ἐκόπησαν ἀπὸ τὰ περιώρια τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου:

Δεύτερων ἐώθατῷ, ἐπὶ Παισιστράτιδῶν ἐγραφον ἐπὶ μεμβράνης, ἣ τον ἡ μεμβράνα γνωστή; Καὶ ἡ μεμβράνα, ὥλη ζωῆς, δύναται δι' ἣς τίνος δήκοτε περι σκευῆς νὰ λάβῃ τὴν στερεότητα τοῦ λίθου ἢ τοῦ ἀδάμαντος, καὶ νὰ διεκτρηθῇ ἀδιάφθορος δι' εἰκοσιτριῶν ἔκατονταετηρίδων μὲ τὰ γράμματα ἀνεξάληπτα καὶ εὐαγγέλιατα ἔτι, εἰ καὶ μικροσκοπικά;

Προσέτι θαυματουργού ἔξιον φαίνεται, δταν οἱ Χῖοι
ἴπεμψαν εἰς τὸν Ἱππαρχὸν χειρόγραφον τοῦ Ομῆρου
ἔντελές, κατ' οὐδὲν διαφέρον ἀπὸ τοῦ Νεοφύτου Διούκα
τὴν ἔκδοσιν, διατὶ οἱ πομπώδεις ἐπαίνοι τῶν Ιστορι-
κῶν ὑπὲρ τῶν Πεισιστράτιδῶν δτι αὐτοὶ συνέλεξαν
καὶ συνέταξαν τὰ ‘Ομηρικὰ ἔπη;

Και πάλιν έδει τὰ μικροσκοπικὰ γράμματα! Ήσαν λοιπόν οἵτις οὐλης τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος τὰ γράμματα ταῦτα, οἵτις διαρκοῦσα ἀπὸ Πειστρατοῦ δῶν μέχρι Πτολεμαίων, καὶ ἐν τούτοις ἔλαθε μέχρι τοῦθε οὐλους τοὺς χριτικούς, καὶ οὐδὲν αὐτῆς παραδείγμα δὲν ἀπήντηθη ποτέ, εἰς μόνον δὲ τὸν εὐδαιμόνα τοῦτον ιδιοκτήτην ταπεινώτων ἀρχαιολογικῶν, θησαυρῶν ἐνπέκειτο νὰ εῦρῃ καὶ τὸ ἔκτακτον τοῦτο εὑρημα, καὶ δὴ ἐν, δὴ δύω, ἀλλὰ τρία ἡ τέσσαρα, διαφόρων τόπων καὶ ἐποχῶν!

"Αν τὰ γράμματα εἶναι κεραλαῖχ ή δχι, ποῖον τὸ σχῆμα αὐτῶν, καὶ κατὰ πότον ἀρχαιογραφικῶς δρῦν
δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ, διότι δὲν τὰ εἰδα. "Ο, τι ὁμω;
διέτρυψίζωμαι θετικώτατα, εἶναι: διτι ο γράψας αὐτὰ
ἥτον ἀμφιθέτατος καὶ ἐντελῶς ἀνορθόγραφος, μή ἔ
χων δηλαδὴ τὴν ἐλαχίστην ιδέαν τῆς ἀρχαῖης δρυ-
γραφίας. Καὶ ἀν εἶναι ἀνάγκη νὰ τῷ εἰπῶ πράγματα
τὴν σῆμερον τοῖς πᾶσι γνωστά, ἃς μάθη ὅτι ποτὲ τὸ
ἔλληρικὸν ἀλγόθητον δὲρ συνέκειτο ἀπὸ δεκαεξ
γράμματα. 1) Τὸ Ζ εἶναι τὸ φαινετεύον Σαΐν, μετα-
βὰν εἰς τὴν Ἐλλάδα ἀνέκαθεν ἐκ Φαινίης. Ποτὲ δέν
ἔλλειψεν ἀπὸ τὸ ἔλλ. ἀλφάριθμον, οὔ.ε εἰς κάπιν δ-
ποιῶν δήποτε μνημείον εὑρίσκεται ἀντικαθιστάμενον διὰ
τῶν γραμμάτων ΣΔ. Μόνον τινὲς διάλεκτοι ἐπρόφερον
καὶ ἔγραφον Σδ ἀντὶ ζ, ως ἡ αἰολοδωρικὴ μελλο-
ται ἀντὶ μελίζεται. 2) Τὸ Θ διοίως εἶναι τὸ φοιν-
κὰν Τὲθ, καὶ ἀνέκαθεν μετέβη εἰς τὸ ἔλλ. ἀλφά-
ρητον, οὔδε ἔλλειψε ποτὲ ἀπ' αὐτὸ, οὔδε εἰς κάπιν
μνημείον ἐπιγραφικὸν ἢ ἄλλο εὑρίσκεται ἀστικαθισά-
μενον διὰ τοῦ Ψ καὶ δυστίας. 3) Τὸ Φ καὶ τὸ Χ ἐ-
γράφουντο τὸ ὄντι ΠΗ καὶ ΚΗ, ἀλλ' ἔως πότε, ἔως
τῶν Τρωϊκῶν, δταν ὁ Παλαιόθης ἐρεῦρε τὸ Φ, ἵστη-
δύω γερανοὺς πετιωμένους. Ἐγράφοντο διὰ καὶ με-
ταγενεστέρως ἀκόμη, καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμ-
πιάδων ἀπαντῦνται ἐπὶ τινῶν ἐπιγραφικῶν μνημείων,
ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, ποτὲ δὲ παρὰ τοῖς
Ἴωσι. 4) Τὸ Ψ καὶ Σ μόνον παρὰ τοῖς Δωριεῦσι
καὶ Αἰολεῦσι ἐγράφουντο ἀρχαιότατα ΠΣ καὶ ΚΣ. Πα-
παρὰ δὲ τοῖς Ίωσιν, ὅποις ήσαν καὶ οἱ προτερόντες

τὸ χειρόγραφον Χῖοι, καὶ οἱ δευτέρους αὐτὸῦ Ἀθηναῖς,
ἔγράψαντο πάντοτε ΦΣ καὶ ΣΣ. 5) Ἐλλ' ἀν δποτεθῆ
στι τὸ χειρόγραφον τοῦτο εἶναι γεγραμμένον κατ'
κιολοθωρικὴν ὁρθογραφίαν, φ! ἐκεῖ περιμένω τὸν κα-
λὸν ἀντιγραφέα! Ἡθελα νὰ ίδω δποίαν ἔκαμα χρῆσιν
τοῦ Διγάμμιατος. Ἐλλά, καθ' ἀ επληροφορήθη, οὐδὲ ἐν
δίγαμμικύπάρχει εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦτο, τὸ ἐπὶ
Πειστράτου! Τὸ δίγαμμα εἶναι δύστροπον γράμμα,
καὶ εὔκολως καίονται οἱ δάκτυλοι εἰς αὐτό. 6) Δὲν
ἡμπόρεσσεν νὰ μάθω ἀν γίνηται, καὶ δποία, χρῆσις τοῦ
δασέως Η ἀλλαχοῦ παρὰ εἰς τὰς ἀμαθεῖς ἐκείνας
συνθέτεις τῶν δασέων συμράωνων. 7) Τὸ Η (ἢ τα)
κοτέ, οὐδέποτε εἰς τὴν Ἑληνικὴν δὲν ἔγραψη ΕΕ, οὔτε
τὸ Ω ἔγραψη ΟΟ. Ἐλλά, πρὶν ἡ εὑρεθῶσι τὰ μακρὰ
ταῦτα φωνήσαντα, τὸ Η ἔγραψετο δι' ἐνδός μένου Ε, καὶ
τὸ Ω δι' ἐνδός Ο.

Δέν πρέπει δύως ν' ἀποτιθητῷ ὅτι ὁ τοιεῦτος
σφαλερὸς καὶ ἀνύπαρκτος τῆς γραφῆς τρόπος ἐνομί-
σθη ἐπί τινα καιρὸν καὶ ὑπό τινων ὡς ή ἀληθής ἀρ-
χαία δρθογραφία. Ἰδοὺ δὲ πόθεν τοῦτο ἐπήγασεν.
Οὐ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰώνα περιηγήθεις τὴν
Ἐλλάδα Γάλλος Φουρμόντος, φιλοτιμηθείς νὰ δει-
ξῃ μεγάλα τῶν ἀνεκαλύψεών του τ' ἀποτελέσματα,
ἐπλαστογράφησε πολλάς ἐπιγραφὰς δῆθεν ἐκ τῶν ἀρ-
χαιωτάτων, καὶ ἀτελεῖς καὶ συγκεχυμένος ἔχων
γνώσεις τῶν γραμματικῶν, ὃν ἐν τούτοις αἱ περὶ τῆς
ὑργεικῆς γραφῆς ιδέαι εἶναι καὶ αὐτοὶ σφαλεροί, ἐ-
πλαστούργητε τὴν τερατώδη ἐκείνην δρθογραφίαν. Κατ'
ἄργας δὲ δόλος του ἐπιστεύθη, καὶ αἱ ἀρχαιολόγοι οἱ-

έλασσον τὰ ψεύδη αὐτοῦ ὡς νέας ἀληθείας; ἀνατελλού-
σας ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης. 'Αλλ' ὁ λόρδος Ἀβερδεῖν,
καὶ μετ' αὐτὸν ὁ παρίφρυμος Βοίκιος, κατέδειξαν τὴν
εἰσχράν ἀπάτην, καὶ παρέδωκαν τὸν Φουρμόντον εἰς
τὴν περιφρύνητιν θῆτις δρεῖν εταις εἰς τοὺς ταιούτους
παχυλοὺς γόνητας. Παράδοξον, τὸ ἐπὶ Ηεισιστράτου
χειρόγραφον νὰ προεῖδε τὰ σφάλματα τοῦ Φουρμόντου!

Τινες, εἰς οὓς ἔξειθέμην τὰς ἴδιας μου ταύτας, μοὶ
παρετήρησαν ὅτι ὁ ἐκδότης τῆς Συματίδος εἶναι τό-
τον ἀμαθής, ὅτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τὸν
Φουρμόντον, οὕτε τὴν δρθογραφίαν του, ἔστω καὶ ἐ-
σφαλμένη. Καὶ πρῶτον μὲν δὲν ἥξεύρω ἀν ὁ ἐκδότης
τῆς Συματίδος εἶναι ὁ γράψας ταύτην τὴν Ἰλιάδα, οὐ-
τε γνωρίζω αὐτὸν ἀρκετὰ διὰ νὰ ἥξεύρω τὸν δαθμὸν
τῆς παιδείας του. "Ο, πι δικας ἥξεύρω, εἶναι ὅτι Σακε-
λαρόπουλός τις ἔξειδωκεν εἰς Μελίτην, πιθανώς ἔχ τι-
νος Ἰταλοῦ μεταφράτας, ἐπιγραφικὴν πραγματείαν,
περιέχουσαν ὅλας τοῦ Φουρμούτου τὰς ἀπάτας, χω-
ρὶς καὶ νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ὑπῆρξε ποτε Βοίκιος ἐκδοὺς
τὸ Σῶμα τῶν ἐπιγραφῶν. Τὴν ἐπιγραφικὴν ταύτην τοῦ
Σακελαροπούλου ἀγοράζει μιᾶς δραχμῆς εἰς τὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν διπτις θέλει, καὶ δισον ἀμαθής
καὶ ἀειναι, εὑρίσκει εἰς αὐτὴν πρόχειρον τὴν ὕλην
πορὸς γελοῖα πλαστογραφίατα

Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν διατί οἱ Χῖοι ἐκφέρουσι τὴν μὲν πόλιν ἐνάρθρως, τοὺς δὲ ἄρχοντας ἀνάρθρως; Ήσπερίδες τῶν δημοκατῶν αὐτῶν δὲν λέγω τίποτε τώρα, διότι οἱ ἀναγκαστικὲς οὐδὲ δυιλήτιαι κατατέρησαν περὶ δημοκατῶν. Γελούσι οὖν εἴναι τὸ κιενυθῆσιν γραφή αὐτῶν, καὶ οὐ-

περιβαίνει πολὺ κατ' ἀτοπίζει τὴν βουστρό φηδὸν. Ἐκεῖ-
νη τούλαχιστον μπήρε ποτὲ εἰς ἀποτά τους χρόνους
ἐν χρήσει, αὐτὴ δὲ, δποτα ἐν τῷ χειρογράφῳ, οὐδέπο-
τε. Ἡ κιονηδὸν γραφή ἀναφέρεται μὲν εἰς τὰ ἀ-
νέδοτα τοῦ Βεκκέρου (κιονηδὸν, πλινθηδὸν, πτευμ-
δὸν, ΙΙ, σ. 786. — ΙΙΙ, σ. 1170). Ἄλλ' ἔγνοει ἡ
τὴν ἄλλως λεγομένην στιγμῆδὸν, καὶ ἦν ἐκάστου εἰ-
χου ἐκαστον γράμμα γράφεται ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἀντι-
στοιχοῦν τοῦ προηγουμένου στίχου, ὡς εἰς τὰς ἀττι-
κὰς ἐπιγραφὰς τῆς αρίστης ἐποχῆς. Ἡ τὴν γραφὴν
ἥξει στίχοι εἰσὶ λίαν βραχεῖς, καὶ ὁ ἐπιγεγραμμέ-
νος ἐπὶ κιόνων, ὡς π. χ. τῆς ἐπὶ τοῦ Τριοπίου παρὸ-
τὴν 'Ρώμην ἐπιγραφῆς τοῦ Ηρώδου. Γραφὴ δὲ, ἥξει
χαρακτῆρες νὰ χωρῶσιν οὐγὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἄρι-
στερὰ ἡ τὸ ἀνάπτελιν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κά-
τω, ὡς εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν Χίων ἀργάντων, ἀ-
παντάται μόνον εἰς τὴν Κίσαν καὶ εἰς τὰς πλαστὰς
ἐπιγραφὰς τοῦ Φουρμόντου, ὅθεν μετέβη καὶ εἰς τὴν
ἐπιγραφικὴν τοῦ Σακελαροπούλου.

Ἄλλον μίαν παρατήρησιν δρεῖλα νὰ προσθέσω
ὅτι, ἐσοι μοὶ ωμίλησαν περὶ τοῦ ἀντιγράφου, μοὶ εἰπον
ὅτι ἔρουσαν μὲν περὶ ὀκτὼ λωρίδων, ἀλλ' ὅλοι εἰδαν
μίαν καὶ μόνην, δῆλος τὴν αὐτὴν, ὡστε δύναται νὰ γεν-
νηθῇ ἡ ὑποψία ὅτι μία καὶ μόνη λωρὶς τῷ δυντὶ ὑπάρ-
γει, καὶ δὲ λοιποὶ εἶναι δύο καὶ σὲ τριάκοντα τόμοι
τοῦ Ἀριανοῦ, ὃπου καὶ ὁ Εὐριπίδης, ὃπου καὶ ὁ Μα-
νανδρός. Περὶ τοῦ Ησιόδου δὲ, ἡσώτησα ἀν εἴδες πο-
τέ τις καὶ τὰς δέκα λωρίδας.

Ἐκ τούτου ἐπήγασε δι' ἐμὲ περὶ τῆς Ἰλιάδος ἡ
ἔξης ἐντύπωσις, ὅτι ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου
οὐ τὰ περιθώρια ἐγρηγορεύσαν διὰ τὸν Ησιόδον, ἐκό-
πη ἐν περιθώριον περισσότερον, καὶ μὲ τὰ αὐτὰ γράμ-
ματα δι' ὃν ἐγράφησαν αἱ λέξεις Μῆνος ἐλαφηβο-
λιῶνος ὑπὸ τὸ Χρυσόβουλον τῆς Συμαίδος, καὶ μὲ πα-
λαιογραφικὸν βοήθημα τὴν ἐπιγραφικὴν τοῦ Σακελαρο-
πούλου, ἐγράφησαν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἀτοπον
καὶ γελοῖον αἱ τρεῖς πρῶται ράφια διὰ τῆς Ἰλιάδος.
Ἡ ἀντιγραφὴ αὐτῇ ἐδύνατο νὰ γίνῃ τὸ πολὺ εἰς τρεῖς
ένδομαδιας.

γ) Περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος δέν τῆς οὔρως ἄλλο τι, πλὴν
ὅτι εἶναι γεγραμμένος εἰς 4 διαφανεῖς καὶ λεπτοτάτας
μεμβράνας, ἐχούσας μῆκος μὲν 0,185, πλάτος δὲ
μόλις 0,027. Ἐγὼ ἐπομένως μόνον νὰ παρατηρήσω
περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἡ παχύτης, καὶ μάλιστα ἡ λεπτότης,,
τῆς μεμβράνης δὲν ἀκοδεικνύει αὐτῆς τὴν ἀρχαιότητα,
καθὼς οὐδὲ τὸ μᾶλλον ἡ ἡττον τοῦ πλάτους αὐτῆς
ὅτι μᾶλιστα, διὸν πλατυτέρα εἶναι ἡ μεμβράνα, τὸ
σον, ἀν ἔχῃ καὶ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ, πιθανότε-
ρον εἶναι ὅτι εἶναι ἀρχαία, διὸν δὲ στενωτέρα, τόσον
μᾶλλον δικτιολογεῖ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἐκόπη ἀπὸ περι-
θώριον. Διὰ γὰρ ἐχωτε δὲ αἱ μεμβράναι πλέον
0,027, εἶναι ἀρα καὶ δ' Ἀνακρέων γεγραμμένος μὲ μι-
κροσκοπικὰ γράμματα! Μήπως ἀνεκάλυψεν δὲν
τῆς Συμαίδος τὴν βιβλιοθήκην τῶν Πυγμαίων
τοῦ Ὁμέρου;

Ἀπὸ τοὺς ιδόντας τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἔχουσα
ὅτι ὁ πανάρχαιος οὗτος Ἀνακρέων περιέχει φύρδην
μίγδην δλα τὰ τραγούδια δτα ὑπὸ τῶν γραμματι-

κῶν κακῶν; ἀπειδόθηται εἰς τὴν Τέου τὸν ποιητὴν, καὶ
τεριλαμβάνονται εἰς τὰς τημερινὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ, ἀν-
τὶ ἡ δρῦη χριτικὴ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι πολὺ μετα-
τε. Ἡ κιονηδὸν γραφή ἀναφέρεται μὲν εἰς τὰ ἀ-
γενέστεραι μόνον καὶ ἀφιλόκαλοι ἐκπίνου μιμήσεις.

Τέλος παρατηρῶ δὲ ἡ ἀντιγραφὴ δλοκλήρου τοῦ
Ἀνακρέοντος ἐκ τῆς στερεοτύπου ἐκδόσεως ἡ τῆς
τοῦ Δαύκα, εἴναι μόλις ἔργον τινῶν ἡμερῶν.

δ.) Τοῦ Πιθαγόρου τὰ γρυπαὶ ἐπη σύγκεινται ἐξ
73 στίχων, γεγραμμένων ἐπὶ μᾶς μεμβράνης. Δέν
γνωρίζω τὸ πλάτος τῆς μεμβράνης σύτε τὸ μέγεθος
ὑπὲ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων. Ἀλλὰ καὶ τὸ χειρό-
γραφον τοῦτο εἶναι γεγραμμένον διὰ τῶν 16 πρώτων
γραμμάτων, ὡστε ἀνει διαταγμοῦ τὸ κηρύττω πλα-
τὸν δι' οὓς λόγους καὶ τὰ ἔπη τοῦ Ησιόδου, ἀν ἄλ-
λως τε καὶ τὰ γρυπαὶ ἐπη εἶναι τῷ ὄντι τοῦ Ηυθα-
γόρου, καὶ ἐποχῆς καὶ ἡ δὲ ὑπῆρχον τὰ 24 γράμ-
ματα. Προσθέτω δὲ, ὅτι μία ἡμέρα ἤρξε διὰ τὴν
πλαστογράφησιν τῶν 73 στίχων. Φέρει δὲ τὸ χειρό-
γραφον τοῦτο διπλὴν ἐπιγραφήν· ἡ μία εἶναι ἀρχαία

Ο Ιημος Σαμιών τῷ βουλῇ Δμερκαιοι. Παρασιωπῶ
τὰς ἀπιθανότητας τῆς φιλολογικῆς ταύτης ἀποτολῆς,
καὶ ἔρωτὲν μόνον διατὶ δὲ ὅμηρος τῶν Σαμιών δέν πέμ-
πει τὸ δῶρον εἰς τὸν ὅμηρον τῶν Σμυρναίων, ἡ ἀν εἰς
τὴν βουλὴν πέμπεται διατὶ ἡ βουλὴ δὲν τὸ πέμπει; Ἡ
δευτέρα ἐπιγραφὴ εἶναι γεγραμμένη μὲ μελάνην πορ-
φρᾶν καὶ στρυφρὸν βούλαντιν χαρακτῆρα, καὶ ἔγει
οῦτως. Εἰς τὴν τῆς ἐκκλησίας φωτεῖησ φώτιον τὸ
θειάτατον δὲ εύρωκ 'Αγαθάγγειος 'Αλεξανδρίαν
σκευοφύλακ. Ὁ ἀμαθῆς 'Αγαθάγγελος πρὸν γράψῃ
πρὸς τὸν φωτεῖησ τῆς ἐκκλησίας τι δὲν ἡνέωγε τὴν
γραμματικὴν νὰ μάθῃ τούλαχιστον ὅτι ἐπρεπε νὰ
γράψῃ πρὸς τὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τῆς
ἐκκλησίας;

Ε.). Εὐλυρος. Τοῦ πολυτίμου τούτου χειρογράφου
τὴν ἐπιγραφὴν καὶ περικοπὴν ἐδημοσίευσεν ἐν 'Βλπίδι,
ἀριθ. 504 δ' Εὐθύρρων, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, χρυ-
πόμενος εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ ἄρθρα του
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο. Ἰδού ἡ ἐπιγραφὴ: Άτ τέσ-
παρε πρὸς ταῖς εέκουετῶν' Εθνικῶν βίβλων, δὲ Εὐ-
λυρος ὁ Κεφαλλην, δ τοῦ Ερρολάσο καὶ Ελατ-
κης, ἔγραψε τῷ πεπτακισχειστῷ καὶ ἐτὶ πρὸς τοὺς
τριάκοντα καὶ ἐκτενωτοὺς τῆς τοῦ πατέρος δημι-
ουργίας. Ὁ Σιμωνίδης, λέγει δὲ Εύθυρρων, τῷ εἰπεν
ὅτι τὸ γεωγραφικὸν τοῦτο λεξικὸν περιέχει ὑπὲ τὰς
501 σελίδας, ἀλλὰ δὲν ἡθέλησε νὰ τῷ δείξῃ εἰμὴ μίαν
καὶ μόνην ἐκ τοῦ Σ., περιέχουσα τὴν λέξιν Σμύρνη,
καὶ τὸ δρατίον δύομα Σμεφάλιον. Μετὰ πολλὴν δὲ
ἐπικυρώνη τοῦ Εύθυρρωνος δηκως τῷ δείξῃ τὸ δλον γε-
ρόγραφον, μόλις τέλος πεισθεὶς τῷ ἔφερε τὰ τρία
πρώτα φύλλα τοῦ βιβλίου. Ταῦτα τὰς 3 σελίδας
δημοσίευε δὲ Εύθυρρων, καὶ μετ' αὐτὰς καὶ τὴν ἀλέ-
λουθον σημείωσιν, ἀκτιγραφεῖται πρὸς γράσση του
ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου: Νικηφόρος Δαιδαλον καὶ Εὐ-
θυρρωνης ὁ ἐκ Κερκύρας τὰ ἔθνη τοῦ Εὐλυρού τοῦ
Κεφαλληνος εξ ἀλλης εἰς τὴν δε τὴν βιβλον μετή-
γεκε τῷ ἔξακισχειστῷ τετρακοσιοστῷ δευτέρῳ
τῆς τοῦ κόσμου δημιουργίας. Ὁ Εύθυρρων προσθέτει
ὅτι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν φύλλων τούτων δὲ ίδιοκτή-

της τοῦ χειρογράφου ἀπῆνται δυσκολίαν, καὶ πόλλακτις ἀνεγίγωσκεν ἄλλοντι ἄλλων, οὐπερ θεωρεῖ ὡς ἀπόδει-
ξιν ὅτι ὁέν εἶναι αὐτὸς ὁ ἐφευρὼν καὶ πλαστογραφήσας
τὸ χειρόγραφον.

Εἰς τὴν ἔξοχὴν διατερίων καὶ μὴ ἔχων παρ' ἐμοὶ
οὐδὲν βιβλίου βοήθημα, ἀναγκαζομαι νὰ περιορισθῶ
εἰς ἔξωτερικάς μόνον παρατηρήσεις τινάς, αἵτινες δ-
μώδει, φρονθ, δύνανται νὰ ἀρκέσωσι καὶ νὰ καταστή-
σωσι περιττήν πᾶσσαν ἄλλην.

Ἐ οἱ ἔχοντες γειτόνες τῶν 500 φύλλων καὶ γειτόνες
ὅτι δικαιώμας εἶτε ἀδίκως ὑπάρχουσιν ἀμφοτέροις περὶ
τῆς γνησιότητος τῶν ἐμπορευμάτων τους, ἥθελε, νο-
μίζω, σπεύσεις νὰ δεῖξῃ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ὀλόκλη-
ρον, πᾶσαν ἀμφοτέροις διεπικεδάζων, καὶ δῆλος ἐν μόνον
ἡ δύω φύλλα αὐτοῦ, ἀφήνοντα τὴν ὑποψίαν ὅτι προ-
γειρεῖς ἐπλαστογραφήθησαν διὰ νὰ δειγμούσιν.

·Ο Κερκυραῖος Νικηφόρας, δ ἀντιγραφεὺς τοῦ Εὐ-
λύρου, ζῶν κατὰ τὴν ἐννέατην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατον-
ταετηρίδα, εἶχε πατέρα τὸν Διοίδαλον! Πο τὸ περί-
εργὸν ὄνομα διὰ τὴν ἐννέατην ἑκατονταετηρίδα. Διατί
ιὰ μὴν ἔχει πατέρα τὸν Ἡφαιστὸν τὸν Κρόνον; Καὶ τι
κούψα τὰ Ἑλληνικά του: Ἐξ ἀλλης εἰς τὴν δε τὴν
βίον μετήνοτε σημαίνει αὐτέργαστε. Αὖν μᾶς ἡ
φῆγει τὸ σύγχους μὲν τὰ Ἑλληνικά του!

Καὶ ὁ Εὐλυρίος, τῆς ἐ. ἑκατονταετηρίδος δὲ Συγ-
γραφεὺς, αὐτὸς τι θέλει νὰ μᾶς εἰπῇ ποίει τῶν ἡ μῆ-
τηρ του, ἡ διατί δὲν μᾶς λέγει καὶ ποῖα τῆτον ἡ μάμ-
μη του καὶ ἡ θεία του; "Ελλην συγγραφεὺς; ἀναφε-
ρόμενος ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρός! Καὶ ὁ ἀκαθέστατος
δὲν ἔμποροῦσε νὰ τίξειρη καὶ ὅτι δὲν γράψουν δὲ τοῦ
Ἐρυθλάσου ἀλλὰ δὲ Ερυθλάσου:

Ότι ο Κ. Σιμωνίδης δὲν ήξευρεν τὸ ἀναγνώστη τὸ χειρόγραφον, τουτὸ δὲν ἀποθετικόν εἰ τίποτε μέτρον γνησιότητός του· ἵσως δὲ ίδιος δὲν τὸ ἔγραψεν. Αλλὰ καὶ ἂν τὸ ἔγραψε, πρώτον ἐδύνατο να ἐπιτηδεύσῃ ταῖς στολίαιν· δεύτερον γράψας δια ἔγραψε καὶ ὅπως ἔγραψεν οὐαὶ φαίνωνται διστανάγνωστα, ἵσως τῷ δὲν ἐδύνατο να τὸ ἀναγνώστη ὁ ίδιος.

‘Ος πρὸς τὸ περιεχόμενον δὲ τοῦ χειρογράφου, τοῦ
τὸ δὲν μοὶ φαίνεται παντάπατον ἡ κυριωτέρα τῆς γνη-
σιότητος αὐτοῦ μαρτυρία. Τὸ ἐναντίον μάλιστα. ‘Ο-
μολογῶ δὲ τις ἕθελον ἐκπλαγῆ τὰ μέγιστα ἀν μοὶ ἀπε-
δειχνύετο δὲ τις κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα, δταν ἦκμα-
ζεν ἀκόμη δ ‘Ελληνισμὸς, δταν ὑπῆρχον πατέρες
γράφοντες τὴν γλῶσσαν σχεδὸν μὲ τὴν εὑρεῖται κα-
τὴν καθαρότητα τῆς ἀττικῆς μούσης, ἔτη, συγγραφεὺς
σύγχρονος Στεφάνου τοῦ Βοιαντίου σόλοικος καὶ βάρ-
βαρος δποῖος δ Εὐλυρος.

Τὸ δὲ συνεργάτηταν καὶ συνεπωρεύθηταν παρα-
τράγωδεα καὶ γελοῖα τινὰ διόδια τὰ Ἀαξαβού-
λια καὶ τὰ Ἀσύγχρονα καὶ διώδιας καὶ ἡ Μυλχαδῶρα
μὲ τινας φράσεις καθιερωμένας, διδεῖται ἐκτιστε κα-
τὸ διθυρακόν αὐτὸν ἡ ἐκεῖνος, ταῦτα δὲν ἀρκοῦσι, νομί-
ζω, ως ἀποδεῖξεις ἀναμφισβήτητοι διπέρ τοῦ γειρο
γράφου, ἀλλ' ὁ θέλων νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀρχαιότητο
αὐτοῦ δύναται νὰ δεξτάσῃ ἀλλα αὐτοῦ γνωρίσματα
Πόλεων καὶ τόπων διόδια ἐκ διαφόρων συγγραφέω
γνωστά, ἔλλείπουσι πολλάκις απὸ τὸν Στέφανον ἢ τὸ

Στραβωνά, οἱ φέρουνται παρὰ τῷ μὲν καὶ τῷ διέποδε διεφθαρμένην μορφήν. Ἀς εἰσταυθῆ ἀν περιέχηται εἰς τὸν Εὐλυρὸν κἀνεν τῶν δινομάτων τούτων, οἱ κάμμια τῶν μορφῶν ἃς δικαιολογοῦσιν ἄλλοι συγγραφεῖς· Κἀνεν τοιεῦτον δὲν περιέχεται, ἀλλ' ἐκ τῶν δινομάτων τοῦ Εὐλύρου, δια δὲν εὑρίσκονται εἰς τοὺς δύω γεωγράφους, οὗτοι ἔν δὲν ἀπαντᾶται εἰς κἀνενα τῶν συγγραφέων τῇς ἀρχαιότητος.

"Ἄς παραλείψωμεν τὰ βαρβαρικὰ τῶν τόπων δύο-
ματα, ἀλλὰ τὰ Ἑλληνικὰ, οὐδὲ ὅχι ἄλλο, ἐπρεπε καὶ
έτυμολογίαν καὶ παραγωγὴν νὰ ἔχωσιν Ἑλληνικήν.
Τὰ τοῦ Εὐλύρου ἀν ἔδιλεπον δὲ Πάππης καὶ δὲ Λετρόν-
νος, αἱ τρίχες των ἥθελον δριθωθῆ εἰς τὴν κεφαλήν των.
Οὐτὶ Ἀαξαβούλια εἶναι κοιλάς Θισσαλική, δικαὶ δὲ Εύ-
λυρος καὶ δὲ Χάρομος, ἀλλ' αὐτὸς δὲ Στράβων ἀν ἤρ-
χετο νὰ μοι τὸ εἰπῆ, δὲν ἥθελον τὸν πιστεύσει.

Τί δέ περὶ τῶν βαρύνασθων ἔκεινων δνομάτων
ἥρωών καὶ κτιστῶν τῶν πόλεων; Τοὺς Ἀακάμφους,
καὶ τοὺς Ἀανάδους, καὶ τοὺς Ἀχγείλους, καὶ τὰς Ἀλ-
γαρίας, καὶ τοὺς Ἀαξινούλιους καὶ τοὺς Ἀαιράκλους,
καὶ σῖλους τούτους τοὺς Κάρφους καὶ Μεζικανούς μᾶλ-
λον ἡ Ἐλληνας, ἡ ἀρχαιότης σὴν δὲν τοὺς γνωρίζει,
τοὺς γνωρίζει σμως μόνος ὁ Εὐλυρος. Τί λέγω μόνος
ὁ Εὐλυρος; Τοὺς γνωρίζει καὶ ὁ Χάρμος ὁ Ἀθη-
ναῖος. Τίς δὲ γνωρίζει τὸν Χάρμον; ὁ Εὐλυρος τὸν
γνωρίζει. Ο δέ Στέφανος, δ σύγγρονος τοῦ Εὐλύρου,
σλοι δὲ οἱ λοιποὶ γραμματικοὶ καὶ λεξικογράφοι, οὐδὲ
ηκουστα ποτέ τὸ δνομα τοῦ Χάρμου, δετις σμως διὰ
τὸ Εὐλυρον εἶναι πηγὴ ἐξ ἥς ἀδισκόπως ἀρύεται. Λυ-
ποῦνται δτι δὲν ἔχω σλλην περικοπὴν τοῦ Εὐλύρου ἐκ-
διούεται δι' ἄλλου φύλλου τῆς Ἐλπίδος, δπου ἀναφέ-
ρονται ὑπὸ τοῦ Εὐλύρου δλόκληρα τοῦ Χάρμου τεμά-
χια. Τειτ νὰ ιστε ἀττικισμὸν, καὶ ν' ἀπορήτητε ἀν-
δ Εὐλυρος εδιδαξε τὸν Χάρμον νὰ βαρβαρίζῃ δ Χάρ-

Περίεργος δὲ εἶναι καὶ ἡ Ἀβάδεια, πόλις χειμένη
ἐν μέσῃ τῆς Ασκρίδος (τίνι Λασκρίδι;), περὶ τῆς ὁμώς
οὐδεμίαν ἔχουν εἰδῆσιν ὁ Στέφανος, ὁ Στράτων, ὁ
Παυσανίας, σύτε ἄλλος οὐδείς. Αὐτὴν ἡ Ἀβάδεια ἔχει—
το 3 στάδιους, δηλ. 9 λεπτὰ μακρὰν τῆς Δαρφνοῦντας.
“Αν αἱ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀπειγον ἀνὰ 9 λεπτὰ
μεταξὺ των, δὲν θὰ ταῖς ἐμενού ἀγγοὶ διὰ νὰ σπεί-
ρωσιν. Ἄλλ’ εἰς τὴν Καρίαν πρὸ πάντων ἦτον ἡ πο-
λυανθρωπία ἀκατανόητος! ‘Η πόλις ἡ Άβα ἀπειγε τῆς
Στρατογίκης στάδια δύω, ἥτοι ἐξ λεπτῶν! Μήπως δὲ
καὶ ἡ Ἀάρακλος (!) εἰς τὴν Αἴγυπτον δὲν ἀπειγε-
τρία στάδια τῆς Μέμφιδος; (ΜέμρΕΩΣ, κατὰ
Χάρμον).

Περὶ τοῦ ὅρους τοῦ τεμαχίου τούτου τοῦ Εὐλύρου
δὲν δύναται σχεδὸν νὰ γίνῃ λόγος, διότι οὗτος εἰς
αὐτὸ δέν ὑπάρχει. Εἶναι καρύκη ὠντικευμένη μὲ δ-
νόματα κύρια. Μόνη ἡ λέξις Ἀβαθρος δύναται νὰ πα-
ρέξῃ ὑπόθεσιγμα γραφικῆς χάριτος, διὸ θὺ δίθελε καλύ-
ψει τὸ πρότωπόν του ὅχι ὁ πέμπτος, ἀλλ' ὁ δέκατος
πέμπτος αἰών. Ἀλλ' ἐν τοῖς προλεγομένοις τῇς Συ-
μαΐδος παρεντίθενται περαιτέρω περικοπαὶ τοῦ Εὐλύ-
ρου, καὶ εἰς ἔκεινας, καθ' ὃ ἐνίστε μακρυγομένας τόν
παραδεδεγμένων φράσεων τοῦ Στεφάνου, ἐπιπγέει ὅλη

ἡ Ελληνικὴ εὐρεσίδια καὶ κομψότης. Ιερόν . . . εὐλασγικὰ γράμματα! Άλλα δὲ προσπαθήσω, ὑπερνη-
ῦψΟς ἔχον.—τιμᾶς Ισα θεοῖς διδυοῦσα.—Καὶ Πο-χῶν τὴν ἀγῆσίαν μου, νὰ ἔξακολουθήσω ψυχρῶς τὴν
σειδῶρος ἐστίν (ὑπεννοεῖται ιερὸν αὐτόθι). ‘Οποια ἡ ἔξτασιν.

δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης!) (Συμπ. Προλ., σ. ε. σημ. (2)). — Νῦν δὲ Ἐμπόριον ἔχει τὴν ἀπί-
κλησιν, ἐν ᾧ χάρα τέμενος μεγαλοπρεπὲς Μουσῶν
Οἰνομάλων, Υψηλὸν Μελετήριον ὔρυται, τὴν χώ-
ραν καθωρατζόν, ἡ Χέρσον τελ. θύρυσαν, ἐξ οὐ-
πολλοὶ καλοὶ καταθοὶ ἄνθροις ἔς τὰ μάλιστα συφοῖ
εξηλθοτε (Συμ. προλ. στ. σημ. 4). Τοιοῦτο εἶναι τὸ
ῦφος τοῦ καλοῦ Εὐλύρου, τοῦ συγχρόνου Στεφάνου τοῦ
Βυζαντίου. 'Ιδε δὲ καὶ τὸ ἀκλιό περίεργον. 'Ο Εὐλυ-
ρος, λησμονῶν διτι εἶναι αὐτὸς διδιος διτις γράφει,
ἀναρρέει ως μάρτυρα τῶν λόγων του τὸν ... Εὐλυ-
ροτε! Ος Φόρβας, Λαδστερος, καὶ Εὐλυρος, οι ἐγ-
αύτῳ μαθητεύοαστες, φασι! καὶ αὐτ. σ. ιζ'. ὁ
Φόρβας, Λαδστερος (οἱ τὰ ποικίλα σινταξάμενοι
εὐφυῶν) καὶ Εὐλυρος φασιν. Εὐλυρος.

• Η ἑντύπωσίς μου λοιπὸν περὶ Εὐλύρου εἶναι ἡ ἔξης
Ἐγών τις εἰς τὴν βιβλιοθήκην του Στέφανον τὸν
Βυζάντιον, ἀντέγραψεν ἡ μετέπλαστην τῶν ἄρθρων
αὐτοῦ ἀμαθῆς καὶ ἀνεπιτηδείως, προσθείς καὶ δύομά
τὰ παράδοξα, καὶ οὐδένα κανόνα ἀκελευθοῦντα παρα-
γωγῆς, ἐνίστε δ' ἐκτεινόμενος ἐτόλμητε νὰ συνθέση-
καὶ τίνας ἀπλουστάτας φράσεις Ἑλληνικάς, εἰς ἃς ὑ-
πέπεσεν εἰς ἔκατον βῆμα εἰς σολοικισμούς τὸν ὀρμαθόν,
καὶ ἐξ αὐτῶν ὅλων ἐκάλυψε μίκη σελίδα μεμβράνης, ἐν
ἥ περιέλαβε καὶ τὸ δύομα Σμύρνη, διὰ νὰ δεῖξῃ αὐτὴν
εἰς φελδρουστόν τινα Σμυρναῖον. "Οταν δ' ὁ φιλό-
μουσος Σμυρναῖος ἐνήτητεν δόλον τὸ χειρόγραφον
ἐπιμόνως, τότε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπλαστεν ἄλ-
λας τρεῖς σελίδας, σωρεύτας ἄλφη ἐπὶ ἄλφα. Πό-
θεν εὗρε τὰς τέσσαρας αὐτὰς ἀγράφους μεμβράνας
δὲν ἦνεύρω. Οἱ ΚΚ. Διευθυντὴς καὶ ὑποδιευθυντὴς τῆς
Βιβλιοθήκης ὅμως ἐνθυμοῦνται χειρόγραφόν τι, δῆθιν
ἀρχαῖον, παρουσιασθὲν εἰς αὐτοὺς ὅπό τού αὐτοῦ ἰδο-
κτήτου τῶν χειρογράφων, περιέχεν δὲ πράγματείς
περὶ μουσικῆς, νομίζω, ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, καὶ γεγρα-
μένον ἐπὶ μεμβράνῃ ἀποδούτης τοῦ ἀλλαντοπωλείου
"Ολη αὕτη ἡ θυματοποιίζ εἴδυντο νὰ κατορθωθῇ εἰς
διάστημα μιᾶς ἑβδομάδος. (3).

ΣΤ.) Πειασγικὰ γράμματα. Ἀντί, Κύριε Διευθυντά, καὶ τὸν Βουστροφηδόν 'Ησίοδον, καὶ τὴν κιονηὴν Ἰλιάδα, καὶ τὸν διαιρέοντας 'Ανακρέοντας, καὶ τοὺς Ἀγαθαγγέλου τὸν Πυθαγόραν, καὶ τοῦ Εὐλύρωα καὶ τῶν ἄλλων τοὺς λήξους ἢ τὸν δυνατὸν νὰ διεχθῶ ὅς νόμισμα καλὸν καὶ ἀγώγιμον, ἄλλα τὰ πειασγικὰ δημιούτα γράμματα δὲν δύναμει ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς να μή τὰ κηρύξω τὸ γελοιωδέστατον, ἀναιδέστατον, ἀμεθέστατον δλῶν τῶν γελοίων, ἀναιδῶν καὶ ἀμεθῶτούτων ἐφευρεμότων. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ δριάτης, ικανὴν δ' αὔτης ἐχρειάσθην δόσιν διὰ νὰ διατεθῶ δλῶν τοῦτον τὸν βρόβερον, ὥστε νὰ ἔχει τὴν πε-

[3] Σημ. Οὗτοι καιρότεροι σύγχρονοι δράστες έχουν νόμο προστίθεσης τα οποίους καλούνται Ελλήνες της Κύπρου. Τα πρώτα δέκα χρόνια της αυτής περιόδου η Κύπρος ήταν μέρος της Αυτοκρατορίας της Βασιλείας της Κωνσταντινούπολης, η οποία ήταν η μεγαλύτερη πόλη της Ευρώπης.

Καὶ πρῶτον ἀς ἰδῶμεν εἰς τὶ συνίστανται καὶ ποῦ
εὑρέθησαν τὰ τεράστια ταῦτα γράμματα.

‘Η Αἴγλη, λέγει δὲ Σιμωνίδης, (αὐτὸς δὴ διαμάστησε τὸν ιδιοκτήτην τῶν Ι.Ο ἀρχαίων χειρογράφων), ἡ Αἴγλη ἦτον μία τῶν πόλεων τῆς Σύμης, ἀποικία πελασγική, διατηρήσασα τὰ πάτρια γράμματα καὶ τοὺς πατρίους νόμους μέχρι τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἐκατονταετηρίδος. Τὰ διετήρουν δὲ μόνοι οἱ ιερεῖς της, οἵτινες τὰ Καθημεῖα γράμματα ἔθεωρουν ὡς ἀνίερα. Τότε (μετὰ τὸν πέμπτον αἰώνα) οἱ Πελασγοὶ ιερεῖς ἔβαπτίσθησαν γριπτικοὶ, καὶ ἐδίδαξαν τὰ πελασγικὰ γράμματα εἰς τὸν Λαόστεφον καὶ τὸν Ξάνθον. Εἰς αὐτὴν τὴν πόλειν Αἴγλην ὑπῆρχε Ναὸς μεγαλοπρεπῆς τοῦ Ουμήρου, οἰκοδομηθεὶς κατὰ τὰ 404 π. Χ. καὶ ἔτερος Ναὸς τῆς Ἰετορίας. Εἰς τὸν πρῶτον τῶν ναῶν

τούτων ὑπῆρχεν ἡ Ἰλιάς ὅλη γεγραμμένη διὰ πελαστ-
γικῶν γραμμάτων ἐπὶ πλακῶν χαλκῶν, καὶ ἡ Ὀδύσ-
σσεια διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων ἐπὶ πλακῶν χαλκῶν
ἐπιχρύσων, καὶ οἱ νόμοι τῶν Πελασγῶν πελασγικοῖς
γραμμασὶ γεγραμμένοι ἐπὶ στήλης, καὶ βίβλος συγ-
κειμένη ἐκ 500 πετάλων χρυσῶν, ἔχοντων 4 ποδῶν
μῆκος καὶ ἐνὸς πλάτος, καὶ περιέχουσα, πάλιν διὰ πε-
λασγικῶν γραμμάτων, τὴν ἴστορίαν τῶν πελασγῶν
θεῶν, τὰς διδασκαλίας τῶν Ἱεράνων, τὰς τελετὰς,
κτλ. Εἰς δὲ τὸν ναὸν τῆς Ἱστορίας ἐκρέμαντο πέριξ
πλάκες μολύbdιναι, περιέχουσαι διὰ πελασγικῶν γραμ-
μάτων τὴν πελασγικὴν ἴστορίαν. Ὁ μὲν Λαόττεφος
οἰπόν διέτωσε τὰ ἐπη τοῦ Ὁμήρου καὶ τοὺς νόμους,
ἀντιγράψας αὐτὰ ὡς εἰροκ, προσέτι δὲ καὶ τὰ πε-
ριεχόμενα τῆς χρυσῆς βίβλου, ὁ δὲ Ξάνθης διέτωσε
τὴν πελασγικὴν ἴστορίαν. Ότα ταῦτα ἐσώθησαν καὶ
εὐτυχία, καὶ ὑπάρχουσιν ἦπεις Ἀθηναῖς εἰς χεῖρας
τοῦ Κ. Σιμωνίδου. Σπεύδω νὰ παρακαλέσω νὰ μην
ἐκληρθῇ δτ. ἐγώ γράψω ταῦτα, ἀλλ' ἀντιγράψω τὸν
Σιμωνίδην (Αἰών. ἀρ. 921. — Συνάτ. σ. (L. κε.).

Ίδοις νέαις ἱστορικαὶ εἰδῆσεις. Εἰς τὴν Σύμην λοιπὸν ὑπῆρχε πόλις Λίγη! καὶ οἱ γεωγράφοι τῆς αὐγχιότητος δὲν εἶχον ιδέαν περὶ αὐτῆς! Ἀλλὰ τί ήξευρον οἱ ἀμαθεῖς ἔκεινοι περὶ τῆς Σύμης; Ἡ Σύμη ἦτον ἐξαιρετικὸς τόπος θαυμάτων, εἰς ὃν κατὰ δυστυχίαν οἱ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπανέλθωμεν μετ' ὅλιγον. Πραλείπων πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὰ καθέκαστα τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὁμήρου, ώς ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὴν ἐξέτασι τῆς Συμαίδος (Συμ. προλ. σ. 1^ο. ἐπ.), περιορίζομεν μόνον οἰκτείρων τὸν μικράνθρωπον Περικλῆν, δῆις ἐκαυχᾶτο ἐγείρας τὴν γελοίσαν καλύβην ἦν ὄντος Παρθενῶντα διὸ τῶν βαντύστων Φιεδίου καὶ Ἰκτίνου, χωρὶς νὰ προτὸη ὅτι τριάκοντα μόλις ἔτη μετὰ ταῦτα διερίσθιος Ἀρδοκλῆς Ἀρδοκλέους, σάραγος ἀπὸ τὰς Ἀμερικανικὰς Ἀρδεις;

σαωατούχειρ (τοῦ κοιμών επινόους οι μηχανές να) ο Κρίθιος, ήθελεν ἐγείρει Ναὸν εἰς τὴν Αἴγλην υπερέχοντα τοῦ Παρθενῶνος ὅσον ὁ Ὄλυμπος ή ὁ Ατλας τῆς Ἀκροπόλεως. Εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῶν Προπυλαίων ἐδικανήθησαν 2,912 τάλαντα, δηλαδὴ τε-

σαράκοντα δεκτώ δέκατο μύρια δραχμῶν. Πηξεύρετε ληνικαὶ φυλαὶ, ἡσαν πιλασγικαί. Τοῦτο ἥρχισαν νὰ τί ἔδαπκνήη, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Σχολείου τῆς παραδέχωνται δὲν οἱ νεώτεροι Ἰστορικοὶ, καὶ τοῦτο Σύμης; ὀγδοικοκτα χιλιάδες ἑκατομμύρια (20 μυριάδες σφιγγῶν, ὃν ἐκάστη ἀνὰ γενίας μνᾶς, ἢτοι 100,000 δραχ. Συμ. πρόλ. σελ. μγ'. καὶ νθ'). Καὶ δέκαρονόληρος ἐκείνος Πλούταρχος μὲ τὸν θαυματόν του πρὸς τὰ ἔργα τοῦ Περικλέους! Δὲν ἔστρεφεν δὲ τυφλὸς τοὺς διθαλμοὺς πρὸς μεσημέριαν, νὰ ἴσῃ εἰς τὴν Σύμην τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων! Πεσὶ δὲ τοῦ Πλυνίου καὶ τοῦ Πρωτανίου, καὶ τοῦ Στράβωνος καὶ τῶν ἑκατὸν καὶ χιλίων ἄλλων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεταιώνος τὶ νὰ εἰπῶ; Σωρὸς εὐήθων δοκηγισόφων, οἵτινες δὲν ἦξεύρω τίνων Δελφῶν, καὶ τίνος Ἐφέσου, καὶ τίνος Ὀλυμπίας ναοὺς περιγράφουσι, καὶ οὐδὲ μνείαν ποιεῦνται τοῦ ναοῦ τοῦ Ὁμῆρου, ἐν ᾧ δὲν ἔτον αὐτὸς ὡς δέ Τράγος τοῦ Ἀγίου Ὁρούς ἐσφραγισμένος ὑπὸ ἑκατὸν σφραγίδας, ἄλλα κατέτιλθε χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐλέφαντι καὶ ὅλῳ δὲς τρίς δεκαπεντάκις μυριάκις ὑπὲρ τὸν ἥλιον!

"Αλλ' ὁ φιλόναρκος ἔκεινος Ήρόδοτος! ητον, τύφλων
νὰ ἔγη, ἀπὸ τὴν Ἀλικαρνασσὸν, τῆς Σύμης σχεδόν
κατάντικρυ· καὶ φρονῶν αὐτὸς (ὅρθιῶς οὐ μή, ἄλλος
λόγος;) δτι ἡ φυλὴ τῶν Πελασγῶν διέφερεν ἀπὸ τὴν
τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι μέχρι τῶν ημερῶν του ἐτώ-
ζοντο λείψανα Πελασγῶν, ἀντὶ τὸν δάκτυλον μόνον
νὰ ἔκτείνῃ, καὶ ἐγγίσας τὴν Σύμην νὰ εἰπῇ· ίδού ἐπ'
αὐτῆς τῆς νήσου ἡ πόλις Ἀγλη· ίδού οἱ Πελασγοί,
ίδού ἡ γλώσσα των, ίδού οἱ νόμοι των, ίδού ἡ λατρεία
των, ίδού ἡ γραφή των, ποῦ ναμίζετε δτι ὑπάγετε;
εἰς τὰ βάθη τῆς Θράκης, καὶ ἔκει εὑρίσκων δύω πόλεις
ἀγνώστους, τὴν Κρεστόνα καὶ Λακίσν, ἐν αἷς οἱ "Ελ-
ληνες συναναπιήντες μετὰ τῶν Θρακῶν ὑπεβαρεῖ-
ριζον, ἐκλαμβάνει τεὺς βαρβαρισμοὺς αὐτῶν ὡς λει-
ψανα τῆς πελασγικῆς γλώσσης, καὶ αὐτοὺς ὡς τοὺς
μόνους γνησίους τῶν Πελασγῶν ἀπογόνους. "Ω! ἀ-
δ Ήρόδοτος ἀνεγίνωσκε τὴν Συμαΐνα καὶ τὴν πο-
κιλῆντος πολιάρ, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὴν Βιζαντίδα
καὶ ὅσα ἄλλα, ἥθελε, διὸ τὸ πλῆθος τῶν βαρβαρισμῶν
αὐτῶν, ἐναγκαλιζῆ τὸν συγγραφέα των ὡς πρωτό-
τον υἱὸν τοῦ Πελασγοῦ.

· Η Αἰγλη λοιπὸν, ή ἄγνωστος αὕτη εἰς δῆλους τοὺς ἀρχαίους, ἀλλ' οὐχ ἡτον περίφημος πόλις Αἴγλη, κατωκεῖτο δέπο Πελασγῶν καθερωτάτης καὶ αγωγῆς, καὶ εἶχε θεοὺς καὶ ναοὺς καὶ νόμους καὶ χαρακτῆρας πελασγικούς! Δὲν λέγω καὶ γ. λωσσαρ, διότι ἡ γλῶσσα τῶν Πελασγῶν τούτων φαίνεται δὲ τοιούτην εντελῶς ἡ Ἑλληνική, καὶ μόνον κατὰ τοὺς γαρκτῆρας διέφερε. Τῷ δὲντι δὲ Λαόττεφος καὶ δὲν Ξένθος δὲν μετέγρασαν, ἀλλὰ μόνον πιτέγραψαν ἐξ αὐτῆς τὸν Ὁμηρον, καὶ ἐπομένως καὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν ποικίλην ἴστορίαν καὶ τὰ λοιπά. Τοῦτο, ἀν καὶ διεφωνοῦν διπωσοῦν πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ Ήροδότου, διατις ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς γλώσσης, ώς εἰπομεν, ἐξέλαβε τοὺς Θρᾷκας ἔκείνους ώς Πελασγούς, τὸ κατ' ἔμε δῆμως λέγω, καὶ τὸ λέγω σπουδαίως, διτις ἐν γένει τὸ παραδέχομαι. Δέχομαι δηλαδὴ δὲ τοιούτους οἱ Πελασγοὶ ήταν οὐδέν ἄλλο ἢ αὐτοὶ οἱ Ἑλληνες εἰς ὁρισμένην τινὰ ἀρχαίοτάτην ἐπουγῆν, καὶ δὲν δηλατ, ἀντεύ εἰς αιμέσσεως, αἱ Ἑλ-

ληνικαὶ φυλαὶ, ἡσαν πελασγικαί. Τοῦτο ἥρχισαν νὰ παραδέχωνται δὲ οἱ νεώτεροι ἴστορικοὶ, καὶ τοῦτο πηγάδει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, μὴ ἔξαιρουμένους, τὸ περίεργον, οὐδὲ αὔτου τοῦ 'Προδότου, δταν λησμονῆ τὴν πρόληψίν του ἐκείνην περὶ τῶν δύω Θρα-
κικῶν πόλεων. Οὔτε τόπος οὔτε ἀνάγκη εἶναι ἐνταῦθα
· ἀναπτύξεω παραπτέρω τὴν ταύτην ταῦτην τῶν Πελασγῶν μετὰ τῶν 'Ελλήνων. Δέχομαι δὲ προσέτε-
ῖστι ἡ Πελασγικὴ γλῶσσα ἦτον αὐτὴ ἡ Ελληνικὴ, ἐν-
νοιεῖται, εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην μορφὴν της.

Οὔτε ἀρνοῦμαι δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ Ἑλλῆνες ἐκάλοῦντο Πελασγοί, ἐδύναντο νὰ ἔχωσιν ἄλλους νόμους θείους καὶ ἀνθρωπίνους, καὶ ἄλλους γραφικοὺς χαρακτῆρας παρὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους. Μέρος μάλιστα τῆς προτάσεως ταύτης εἶναι ἀναμφιτιθήτητον. ‘Ο Ήρόδοτος, δετις τὴν παρὰ πόδας μὲν Αἴγλην δὲν ἐγνώριζεν, ἄλλὰ φαίνεται περὶ Πελασγῶν πολυπραγμονήσας ὡς εἴτε καὶ ἄλλος, αὐτὸς διμιλεῖ περὶ τῆς θρησκείας τῶν Πελασγῶν. Κατὰ δυστυχίαν σμως, μὴ γνωρίζων δὲι αὐτοὶ θὰ καταντήσωσι νὰ θεοποιήσωσι καὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ τὴν Ἰστορίαν, καὶ ν' ἀνεγείρωσι ναοὺς πολυτελεῖς εἰς αὐτοὺς, διεσχυρίζεται δὲι ὁ Ιδιαίτερος χαρακτὴρ τῆς θρησκείας αὐτῶν ἦτον δὲι δὲν εἶχεν θεοὺς ὄγκοις τούς, καὶ ὅτι δὲν φκαδόμουν ταεύς.

Αλλὰ τι μὲ τοῦτο, ἀν εἰς τὴν Αἴγλην ἡ θρησκεία τῶν Πελασγῶν ἔγινεν ἄλλη ἀντὶ ἄλλης, καὶ ἐντελῶς τ' ἀνάπτειν τοῦ διπλεῖ πρεπεῖ νὰ εἶναι. Οἱ ιερεῖς τῶν Πελασγῶν δέντε φρόντιζον μὲν περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς πελασγικῆς θρησκείας, διετήρουν δικιας μὲ ἀγρίους καὶ ἀκατιβλητον ἐπιμονὴν, διετήρουν ἐνσυντίον σὸλης τῆς ‘Ελλάδος καὶ ὅλου τοῦ κόσμου . . . τὰ πιλασγικὰ γράμματα. Αὐτὰ νὰ ιδῶμεν· αὐτὰ μᾶς ἐνδιαφέρουσι.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν Θεωρίαν τοῦ ἐκδότου τῆς Συ-
ματίδος (Αἰών, ἀρ. 94) οἱ "Ελληνες ἦσαν οἱ πρῶτοι
εὑρεταὶ τῶν γραμμάτων" ἐπειδὴ δὲ ἡ 'Ελλὰς ὑπέστη
διαφύξους κατακλυσμούς καὶ ἀναστατώσεις, οἱ ἀ.δρες
αὐτῆς, διασπαρέντες εἰς Ἀσίαν καὶ Αἴγυπτον, τοὺς
ἐκεῖ μὲν βαρβάρους ἔξημέρωσαν, τὴν πατρίδα των δὲ ἀ-
ρῆκαν νὰ ἔχαγγιαθῇ, καὶ μετὰ ταῦτα μόνον Ἑλαῖον ἔχ νέ-
ου τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν Κάδμον καὶ Ἰναγχον, οἵτινες
καὶ αὐτοὶ ἦσαν Πελασγοί. Οἱ Νειδοῦροι καὶ οἱ Γρετ-
τοι τὸ ἄλλο βαθύτερον ἐδύναντο νὰ εἰπῶσι:

Ἐν μέσῳ ὅμως τῶν κατακλυσμῶν καὶ ἀναστατώσεων τούτων, δέν τῇ εὔρουσιν τὰ πελαστικὰ ἐκεῖνα γράμματα τῆς Αἴγλης πότε ἔλαβον τὴν ἀρχήν των, πρὸ αὐτῶν ή μετ' αὐτούς; Μετ' αὐτὰς δέχεται βεβαίως, διότι τότε εἰσήχθησαν τὰ γράμματα τοῦ Κάδμου, διάφορα καὶ μεταγενέστερα τῶν πελασγικῶν, καθ' οὓς αὗτα αὐτὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἐν γρήσει. 'Ο Ήρόδοτος (Ε. 59.) εἶδεν εἰς τὸ ιερὸν τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἐν Θήραις ἐπιγραφὰς μὲν Καδμῆια γράμματα (τὰ πολλὰ ὄμοια ἐόντα τοῖσι Ιωνικοῖσι), καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὄντι γράμματα τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου εἰναὶ ὅμοια μηδὲ ἐξ ἐπιγραφῶν γνωστὰ γεάματα τῆς Φαινίκης.

Τὰ πελασγικά λοιπὸν τῆς Αἴγλης ἦσαν προγένετα στερα τῆς εἰσαγωγῆς τῶν φοινικικῶν, ὃν καὶ ὁ Η-

ρόδοτος λέγη (σ'. 58) Οἱ δὲ Φοίνικες . . . ἐσῆγα- γος . . καὶ γράμματα, πώκ δορτα πρὶν Ἑλλησιν, ως ἔμοι δοκεῖν. Καὶ οἱ θέλοντες ἀκόμη ν' ἀποδώσωσι τὴν τιμὴν τῆς εὑρέσεως τῶν γραμμάτων ὅχι εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἰς θεούς, λέγουσιν (Διόδ. σ. 74) ὅτι αἱ Μοῦσαι μὲν τὰ εὔρον, ἀλλὰ μετ' αὐτὰς οἱ Φοίνικες τὰ διέπλασαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίκλησις πελασγικὰ γράμματα δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαῖους, καὶ ίδοις τί περὶ αὐτῶν πρεσβεύει διόδωρος (σ'. 67). Κοινῇ μὲν οὖν τὰ γράμματα φοίνικα κληθῆναι, διὰ τὸ παρὰ τοὺς Ελλήνας ἐκ Φοίνικων μετεγγέθη- καί ίδιᾳ δὲ τῶν Πελασγῶν πρώτων χρησαμένων τοὺς μετατεθεῖσι χαρακτῆροι, πελασγικὰ προσαγο- ρευθῆναι. Κατὰ τὸν Διόδωρον λοιπὸν τὰ πελασγικὰ γράμματα εἶναι αὐτὰ τὰ φοίνικια, δηλαδὴ αὐτὰ τὰ ἀλ- ληνικά. Ἀλλὰ τί ἡξέρουν Ἡρόδοτος καὶ Διόδωρος; Τίσιον δὲ Λαόστεφος μᾶς παρουσιάζει πελασγικὰ γράμ- ματα διάφορα ἀπὸ τὰ φοίνικικα, ἐπομένως αὐτῶν ἀρ- γαιότερα. Ἀλλ' ἀς ίδωμεν. Πότε ἡκμασεν δὲ Κάδμος, η, ιστορικώτερον. πότε θέτουσιν δῆλοι οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἐπιμείζοντος μεταξὺ Ἐλλάδος καὶ Φοίνικης, καὶ τῆς ἐξευγενιστικῆς ἐπιρροῆς τῆς δευ- τέρας ἐπὶ τῆς πρώτης, ἣν προσωποποιοῦσι διὰ τοῦ δύναμιος τοῦ Κάδμου; Δεκατέξιον ἐκατονταετηρίδας Π. Χ. Η δὲ Σύμη, κατὰ τὸν ἐκδότην τῆς Συμαΐδος καὶ τὰς ἀξιολόγους πηγὰς του, κατωκήθη τὸ πρῶτον ἀπὸ ἀνθρώπους κατὰ τὰ 1396 Π.Χ. (Συμ. πρὸλ. 16.). δηλ. τις ἡξεύρει πότους αἰῶνας ἀφ' οὗ οἱ κατακλυσμοὶ καὶ οἱ αναστατώσεις ἔπνιξαν καὶ ἀπειδίωξαν τοὺς ἀν- δρας τῆς Ἐλλάδος καὶ ἔξηγρίωσαν ἐντελῶς αὐτὴν, καὶ ἔνα τούλαχιστον αἰῶνα ἀφ' οὗ, ἐλθὼν δὲ Κάδμος, εἰσήγαγε τὰ νέα, τὰ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντα γράμ- ματα! Παραλείπω δὲ μετὰ τὰ Γραίκα ἡ νῆσος ἐμιτ- νεν ἔρημος πάλιν, μέχρι οὗ τὴν συνώκησαν Λακεδαι- μόνιοι, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Ρόδιοι, καὶ Κυθίδιοι (Διόδ. έ. 53). Κατὰ τίνα θείαν οίκονομίαν διετέθησαν ἐδώ γράμματα πρὸ τοῦ Κάδμου γνωστά, ἀς εἰπῆ ἄλλος, τὴν ἐδικήν μου κατέληψιν ὑπερβαίνει. Φαντάζομα- πῶς ἡθελεν ἐκπλαγῆ ὁ Ὄμηρος, καὶ πῶς ἡθελεν ἐκ- διώξει τοὺς ναοὺς του τοὺς ἀναξίους ἴερες ἐκείνους, μὲν δὲ Ίων αὐτὸς, δὲ γράψας πέντε αἰῶνας τούλαχιστον ἀφ' οὗ τὰ Φοίνικικα ἡ Καδμεῖκη Ἐλληνικὰ γράμματα ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κάδμου, ἐβλεπεν αὐτούς; χαράττοντας τ' ἀριστουργήματά του διὰ τῶν Πελασγικῶν δρυΐο- σκαλισμάτων ἐκείνων.

Ἄλλ' οὐ δὲ ὁ Ὄμηρος, καὶ δὲ Ἡρόδοτος, καὶ Διόδωρος δὲν τὰ ἔγνωρίζον, ἡμεῖς, εὐτυχέστεροι δῆλων τούτων, καὶ τὴν χάριν εἰς τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Λαόστεφον ἀποδίδοντες, τὰ ἔχομεν σήμερον εἰς τὸν κόλπον μας, καὶ μέχρις οὗ δὲ ἐκδότης τῆς Συμαΐδος εὐκαιρήσῃ νὰ μᾶς δημοσιεύσῃ τὸ λεξικὸν καὶ τὴν γραμματικὴν των, ἔξεδωκε δύω αὐτῶν χαρίστετε δείγματα, μίαν μὲν ἐπιγραφὴν ἐν Συμαΐδι, προλεγομένοις σ. 1., θν δὲ τετ- μάχιον τῆς Ἰλιάδος ἐν Αἴωνος ἀριθ. 921. Αμφότερα εἶναι διαχτικώτατα ἐκ τοῦ πρώτου μανθάνομεν διά- φορα πράγματα. Πρῶτον δὲ οἱ Πελασγοὶ τὸ Ριαστός τὸ Ελεγον εὐφωνότατα Γλαυκοῖς, καὶ τὸ Σύμη Σούμες. Η μὲν ἄλλας λέξεις δὲιοί Πελασγοὶ τῆς Αἴ-

γλης ἔγνωρίζον τοῦ Φουρμόντου δῆλας τὰς ἀνοησίας, ἥ ἔτι ἀκριβέστερον, ὅτι εἶχον ὡς γραμματικὴν των τὴν ἐπιγραφικὴν τοῦ Σακελαροπούλου, ἀπαραλλάκτως ὡς δὲ ἀντιγραφεὺς τοῦ Ὄμηρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου, διαμαθῆς δηλαδὴ ἐκεῖνος. Λεύτερον δὲ εἰς τοὺς Πε- λασγικοὺς καριοὺς τὰ ἐπιγράμματα δῆλον δὲν ἐ- γράφοντο ἐμμετρα, ἀλλ' εἶχον καὶ τοιοῦτον Ἐλληνι- ομόν, διστε ἀν εἶχον συντεθῆ σήμερον ἀπὸ μαθη- τὴν τινὰ τῆς ἐσχάτης τάξεως Ἐλληνικοῦ σχο- λείου, δὲ διδάσκαλος του ἡθελε τὸν ἥττον δικαίως. Τρίτον δὲ οἱ Πελασγοὶ, οἱ μὴ ἔχοντες θεῶν δύναμτα οὔτε ναοὺς, ἀμα πατήσαντες τὴν Σύμην, εἰς τόσον βαθμόν διεφθάρησαν καὶ μετέβαλον χαρακτῆρα, διστε δὲν ἔξευρον πολον νὰ πρωτοθεοποιήσωσι καὶ εἰς ποῖον νὰ πρωτοιδρύσωσι ναούς.

Τὸ δὲ ἄλλο Πελασγικὸν τεμάχιον, τὸ τῆς Ἰλιά- δος, αὐτό μὲ βιθίζει εἰς ἀπορίαν μεγάλην. Δέν λέγω τίποτε περὶ τοῦ κομψοῦ ἐκείνου σχῆματός του, μὲ τὸ διπλοῦν περιθώριον, μὲ τὴς γωνίας ἐκτετμημένας. Φέρει τῷ διντὶ ἀπκραγνώριστον τὸν Πελασγικὸν χα- ρακτῆρα, καὶ δὲν ἀμφιβίσσλω δὲι εἰς τοιοῦτου σχῆματος δελτία δὲ Πελασγὸς ἐγράφε τὸ κατάστιχον τῶν βαλά- νων διας ἐτρωγε καθ' ἡμέραν. Ἀλλ' ἡμην περίεργος νὰ μάθω τί σημαίνει ἡ δικτάγωνος ἐκείνη μουνεζίμρα, ἀντὶ τὰ γράμματα γὰ εἶναι μαῦρα ἐπὶ χάρτου λευκοῦ, ὡς τὰ τῆς Πελασγικῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ως δὲ Λαόστε- φος εἶναι πιθανόν δὲι ἡθελε τὰ γράψει εἰς τὸ χειρό- γραφόν του; Εἶναι ἄρα ἀντιγραμμένον τὸ γραφικὸν τοῦτο τέρας ἀπαραλλάκτως ἀπὸ τὸν Λαόστεφον; Καὶ δὲ Λαόστεφος ἔλαβε τὸν κόπον νὸ μελανώτερον διτω μὲ τὸν κάλχιμόν του ἡ μὲ τὸν δάκτυλόν του τὸ ἐμβα- δόν, ἀφήνων λευκὰ τὰ γράμματα; Καὶ διατί ἔλαβε τοῦτον τὸν κόπον; Η, ως εἰς τὸν Αἴωνα, οὕτως εἶναι τὸ τεμάχιον τοῦτο, καὶ δῆλατ' ἄλλα (δῆλη ἡ Ἰλιάδης, ως λέγει δὲ Κ. Σιμωνίδης) ἐκτετυπωμένα ἐντὸς τοῦ Λαο- στέφου, πρὸς ὑπερτάτην δόξαν τῆς Συμαΐδος σχολῆς, ἥτις οὕτως ἐφεύρε καὶ τὴν τυπογραφίαν; Ἀν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, διν δὲ Κ. Σιμωνίδης ἔχη τὴν Ἰλιάδα δῆλο γειρόγραφον ἄλλ' ἐντυπον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λαοστέφου, τὴν κρύπτει δὲ βέλτιστος; καὶ δὲν δει- κνύει τὸ φιλογεικὸν τοῦτο φαίνομενον διὰ νὰ ἐκπλήξῃ τὴν Εὐρώπην ἀπασαν ὑπὲρ αὐτὴν τὴν ἡλιοτυπίαν; Η τέλος μήπως δὲ Κ. Σιμωνίδης, διατίς λέγει δὲι δια- τρέπει ἐσφύησαν κατ' εὐτυχίαν καὶ ὑπάρχουσιν ἥδη εἰς τὸ θήρας εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Σιμωνίδου, μήπως, λέγω, αὐτὸς διέσωσε καὶ ἔχει εἰς γειράς του αὐτὰς τὰς χτλκὰς πλάκας τοῦ ναοῦ τοῦ Ὄμηρου καὶ αὐτῶν μίαν ἑξετύπωσεν εἰς τὰ πιεστήρια τοῦ Αἴωνος; Ἀν ἔχη δῆλη τὴν Ἰλιάδα καὶ δῆλη τὴν Ὁδύττειαν εἰς τοιαύτας πλάκας χαλκᾶς, ἡθελε νὰ ἔξευρω πότα τλούτα καὶ πότα νῶτας ἱερόνων τὰ μετεκόμισαν ἐκ Σύμης εἰς Ἀθήνας;

Εὔχολον μοι εἶναι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν παραβάλλων γράμμα πρὸς γράμμα, ν' ἀποδείξω δὲι τὰ λεγόμενα ἐκείνα Πελασγικά, εἶναι κατὰ φαντασίαν μόνον σχῆ- ματα, κατ' οὐδένα λόγον μὴ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ Ἐλληνικά. Ἀλλ' ὅλις ναυτίας. Ἀς πράξη τοῦτο δι- στις της τρύπης νὰ πλουτίσῃ τὴν βιολιοθήην του διὰ τῆς Συμαΐδος.

Δέν εἶναι: δὲ ἀνάξιον λόγου για τηνωρίσωμεν εἰς μετῆλθε πρὸς τούτοις τὴν μετὰ τῆς Ἰταλίας ἐμπορίαν οἴνου καὶ οἶπων. Ήτι απὸ τοῦ 1796 διεπολέμησε πρὸς τούς Γάλλους παρὰ τὴν λέγοντα Βήνακον (lae de Garde), ως ἀρχηγὸς ἐνὸς λόχου Τιρολίων. Εν ἔτει δὲ 1808, στε βεβχία παρέστη ἡ ἀναγένωσις τοῦ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Βαυαρικῆς κυβερνήσεως δυσπερέτερα τῶν Τιρολίων ἀπέβη πάγκοινος, προσῆλθον ἀπὸ Τιρολίας εἰς Βιέννην ἀπόστολοι μυστικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Ὀφερ, ἵνα καθιερώσῃ τὸν αρχιδούκα Ιωάννην τὰ παθήματα τῆς γάων καὶ τὴν ἀλπίδα καὶ εἰπιθυμίαν τὴν διοίαν ἥπερ τὸν ἀπεσπασθῆ ἀπὸ τῆς Βαυαρίας, μεθ' ἧς τὴν εἶχε συνενώσει: ἡ σιδηρᾶ τοῦ Ναπολέοντος θέλησις· τὰ ἐνωθῆ δὲ πάλιν μετὰ τῆς Αὐστρίας, εἰς ἣν ἀνέκαθισ ἡ το προστρεψινη. Εγένετο λοιπόν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἀρχιθουσιάς, τὸ σχέδιον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀνακτήσεως τῆς γάων. Καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο διεκοινώθη κατὰ πᾶσαν τὴν Τιρολίαν προφορικῶς, διὰ τῶν πιστῶν τοῦ Ὀφερ ὅπαδῶν. Τὸ ἐπιχείρημα ἐπέτυχε, καὶ εἰς 3 ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 11 μεχρι τῆς 13 Απριλίου 1809, ἀπατα σχέδιον ἡ γάων ἐλευθερώθη, ὀκτακισγίλιοι δὲ ἄνδρες Γάλλοι καὶ Βαυαροί ἀγαλωτεύθησαν εἰς τρεῖς μάχας, δῶν τῆς μιᾶς προστατεύθησαν οἱ Γάλλοι μετὰ πολλῆς ζημίας. Οτε δὲ οἱ Γάλλοι, μετὰ τὰς περὶ Ηχαυλίαν καὶ Ρεγκιστέργιον νίκας, προήλασαν ἐπὶ Βιέννην, οἱ Βαυαροί ἐνέβαλον αὖτις εἰς τὴν ὁρευτὴν ἐξεληφθεῖσαν. Καὶ ἡνίκαρον δὲ ἡ Βιέννη παρεδίδετο, δὲ Αὐστριακὸς στρατηγὸς Χαστέλερος (Chasteler), ἡττηθεὶς κατὰ κράτος, ἀπογκόλετο να ἐκέληθη τῆς Γιρούλετ, ἐγκαταλείπων εἰς αὐτὸν μαρτίου μόνον στρατιωτικὸν αῶμα· ἀλλ' ὁ Ὀφερ, κατατροπώσας δις, τῇ 25 καὶ τῇ 29 Μαΐου 1809, τοὺς Βαυαρούς περὶ τὸ δρός Ι-ελ, βιάζει αὐτοὺς νὰ ἐπιχωρίσωσιν αὐθίς τῆς πατρίδος του· καὶ ἡδη διενεῖτο νὰ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ αὐτοτελοῦ στρατοῦ τοῦ ἀρχιερέσαντος τὸ Κλαγενφόρτιον καὶ νὰ δώσῃ αὐτῷ μεαν ζωὴν καὶ νέους πόρους εἰς τὸ κίνημα τοῦ ἀπανταγόθεν ἀποκεκλειτμένου καὶ παντὸς ἀπαστερημένου ἐκείνου τόπου, δτε ἐπῆλθε, μετά τὴν περὶ Ούαγραμίαν μάχην, ἡ ἐν Ζναίμφ ἀ-ακωγὴ τῆς 12 Ιουλίου, δινάμει τῆς διοίας οἱ Αὐστριακοί ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐκγιωρήσωσιν ἀπόστολος τῆς Τιρολίας καὶ νὰ παραδώσωται· αὐτὴν εἰς τὸ ἐχθρόν. Ή περὶ τούτου ἀγγελία παρήγαγεν εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέττα λαὸν σφραδεστάτην συγκίνησιν· οἱ Τιρόλιοι ήθελον νὰ μὴν ἀρήσωσιν τοὺς Αὐστριακούς· νὰ δεπέλθωσι, νὰ λάβωσι διὰ τῆς βίας τὰ πολεμερόδια των καὶ νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς αγαλώτους. Προελήφθη δμως ἡ συμφορὰ αὐτῆς καὶ τὰ στρατεύματα ἀπῆλθον. Εν τούτοις ἐνέβαλεν εἰς Τιρολίαν ὁ στρατάρχης Λεφέριος μετὰ 30—40000 Γάλλων, Βαυαρῶν καὶ Σαξόνων καὶ κατέλαβε συγχρόνως τὰς κυριωτέρας δρεινὰς θέσεις. Ο Ὀφερ ἐκρύθη κατ' ἀρχὰς εἰς σπήλαιόν τι τῆς Πασσεγγηθαλίας, ἀλλ' δτε ὁ γενναῖος Σπεκβάχερος, ὁ ιερεὺς Ιωάννης Απογγερός καὶ ὁ Πέτρος Μαΐερος

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΟΦΕΡ.

Ο ἀρχηγὸς οὗτος τῶν Τιρολίων κατά τὴν ἐν ἔτει 1809, ἐπὶ τοῦ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, ἐπανάστασιν αὐτῶν, ἐγεννήθη, τὴν 22 Νοεμβρίου 1767, ἐν Αγίῳ Αεσιάρδῳ τοῦ νομοῦ Πασσεγγηθαλίας (Passeggtthal), ἀπὸ πατέρος Ξενοδόχου. Άναντας καὶ αὐτὸς τὴν τοῦ Ξενοδόχειον διεύθυνσιν,

μετῆλθε πρὸς τούτοις τὴν μετὰ τῆς Ἰταλίας ἐμπορίαν οἴνου καὶ οἶπων. Ήτι απὸ τοῦ 1796 διεπολέμησε πρὸς τούς Γάλλους παρὰ τὴν λέγοντα Βήνακον (lae de Garde), ως ἀρχηγὸς ἐνὸς λόχου Τιρολίων. Εν ἔτει δὲ 1808, στε βεβχία παρέστη ἡ ἀναγένωσις τοῦ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Βαυαρικῆς κυβερνήσεως δυσπερέτερα τῶν Τιρολίων ἀπέβη πάγκοινος, προσῆλθον ἀπὸ Τιρολίας εἰς Βιέννην ἀπόστολοι μυστικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Ὀφερ, ἵνα καθιερώσῃ τὸν αρχιδούκα Ιωάννην τὰ παθήματα τῆς γάων καὶ τὴν ἀλπίδα καὶ εἰπιθυμίαν τὴν διοίαν ἥπερ τὸν ἀπεσπασθῆ ἀπὸ τῆς Βαυαρίας, μεθ' ἧς τὴν εἶχε συνενώσει: ἡ σιδηρᾶ τοῦ Ναπολέοντος θέλησις· τὰ ἐνωθῆ δὲ πάλιν μετὰ τῆς Αὐστρίας, εἰς ἣν ἀνέκαθισ ἡ το προστρεψινη. Εγένετο λοιπόν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἀρχιθουσιάς, τὸ σχέδιον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀνακτήσεως τῆς γάων. Καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο διεκοινώθη κατὰ πᾶσαν τὴν Τιρολίαν προφορικῶς, διὰ τῶν πιστῶν τοῦ Ὀφερ ὅπαδῶν. Τὸ ἐπιχείρημα ἐπέτυχε, καὶ εἰς 3 ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 11 μεχρι τῆς 13 Απριλίου 1809, ἀπατα σχέδιον ἡ γάων ἐλευθερώθη, ὀκτακισγίλιοι δὲ ἄνδρες Γάλλοι καὶ Βαυαροί ἀγαλωτεύθησαν εἰς τρεῖς μάχας, δῶν τῆς μιᾶς προστατεύθησαν οἱ Γάλλοι μετὰ πολλῆς ζημίας. Οτε δὲ οἱ Γάλλοι, μετὰ τὰς περὶ Ηχαυλίαν καὶ Ρεγκιστέργιον νίκας, προήλασαν ἐπὶ Βιέννην, οἱ Βαυαροί ἐνέβαλον αὖτις εἰς τὴν ὁρευτὴν ἐξεληφθεῖσαν. Καὶ ἡνίκαρον δὲ ἡ Βιέννη παρεδίδετο, δὲ Αὐστριακὸς στρατηγὸς Χαστέλερος (Chasteler), ἡττηθεὶς κατὰ κράτος, ἀπογκόλετο να ἐκέληθη τῆς Γιρούλετ, ἐγκαταλείπων εἰς αὐτὸν μαρτίου μόνον στρατιωτικὸν αῶμα· ἀλλ' ὁ Ὀφερ, κατατροπώσας δις, τῇ 25 καὶ τῇ 29 Μαΐου 1809, τούς Βαυαρούς περὶ τὸ δρός Ι-ελ, βιάζει αὐτούς νὰ ἐπιχωρίσωσιν αὐθίς τῆς πατρίδος του· καὶ ἡδη διενεῖτο νὰ ἐνωθῆ μετὰ τοῦ αὐτοτελοῦ στρατοῦ τοῦ ἀρχιερέσαντος τὸ Κλαγενφόρτιον καὶ νὰ δώσῃ αὐτῷ μεαν ζωὴν καὶ νέους πόρους εἰς τὸ κίνημα τοῦ ἀπανταγόθεν ἀποκεκλειτμένου καὶ παντὸς ἀπαστερημένου ἐκείνου τόπου, δτε ἐπῆλθε, μετά τὴν περὶ Ούαγραμίαν μάχην, ἡ ἐν Ζναίμφ ἀ-ακωγὴ τῆς 12 Ιουλίου, δινάμει τῆς διοίας οἱ Αὐστριακοί ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐκγιωρήσωσιν ἀπόστολος τῆς Τιρολίας καὶ νὰ παραδώσωται· αὐτὴν εἰς τὸ ἐχθρόν. Ή περὶ τούτου ἀγγελία παρήγαγεν εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέττα λαὸν σφραδεστάτην συγκίνησιν· οἱ Τιρόλιοι ήθελον νὰ μὴν ἀρήσωσιν τούς Αὐστριακούς· νὰ δεπέλθωσι, νὰ λάβωσι διὰ τῆς βίας τὰ πολεμερόδια των καὶ νὰ φονεύσωσι πάντας τούς αγαλώτους. Προελήφθη δμως ἡ συμφορὰ αὐτῆς καὶ τὰ στρατεύματα ἀπῆλθον. Εν τούτοις ἐνέβαλεν εἰς Τιρολίαν ὁ στρατάρχης Λεφέριος μετὰ 30—40000 Γάλλων, Βαυαρῶν καὶ Σαξόνων καὶ κατέλαβε συγχρόνως τὰς κυριωτέρας δρεινὰς θέσεις. Ο Ὀφερ ἐκρύθη κατ' ἀρχὰς εἰς σπήλαιόν τι τῆς Πασσεγγηθαλίας, ἀλλ' δτε ὁ γενναῖος Σπεκβάχερος, ὁ ιερεὺς Ιωάννης Απογγερός καὶ ὁ Πέτρος Μαΐερος